

aura books

วิเศษไฮโซ หัวใจก็มีเธอ

เรื่องโดย ทอสาย

aura books

วิเศษไฮไฮ

หัวใจก็มีเธอ

เรื่องโดย ทอสาย

ออรา บุคส์ aura books

ชื่อหนังสือ วันไหนๆ หัวใจก็มีเธอ

ผู้แต่ง ทอสาย

ศิลปกรรม/จัดรูปเล่ม จอมยุทธ

ภาพประกอบ/ปก ชูการ์

ติดต่อ แนะนำ ดิชม

อีเมลล์ aurapage@gmail.com

Facebook

[http://www.facebook.com/pages/aura-](http://www.facebook.com/pages/aura-books/216283401748925?sk=wall)

[books/216283401748925?sk=wall](http://www.facebook.com/pages/aura-books/216283401748925?sk=wall)

1.

“ดูเป็นคนเงียบๆ เรียบร้อย
เนอะ ...”

เสียงซุบซิบหนึ่งในกลุ่มสาวน้อยหน้า
แจลัมที่เดินผ่าน “มีน” ไปดั่งขึ้น

“หน้าตาก็ดีนะ แต่ไม่ยกกะเห็นมีแฟน
เลย”

“เออๆ”

อีกสาวกล่าวต่อ

“นั่นสิ”

เสียงซุบซิบนั้นยังลอยผ่านมา

“...คนสวยเลือกได้มั้ง...แบบว่าจะเลือก
เมื่อไหร่ก็ได้ไง”

“ไม่ก็ สวยเกินไปปะ เลยยังหาคนที่
เหมาะกับคนสวยๆไม่ได้”

“เค้าอาจจะชอบผู้หญิงด้วยกันก็ได้เนี่ย มี
ทางเป็นไปได้เหมือนกันนะ เดี่ยวนี้เค้าฮิต
“ว้ายๆ”แบบหญิงๆกันนี่....ว้าย ฉันนี่คิดอะไรก็
ไม่รู้...!!”

เสียงวี๊ดว้ายดังขึ้นให้วุ่นวาย

“เกิดเป็นผู้หญิงหน้าตาดีนี่ก็ลำบาก
เหมือนกันเนอะ...”

“แต่ลำบากยังไง ฉันว่าหน้าตาดีเข้าไว้ก็
เอาล่ะ”

“ฉันเคยได้ยินมาว่า..”

“ใช่ๆ”

แต่ละประโยค ที่เธอได้ยินบ่อยๆ
จากเพื่อนร่วมงาน บางทีก็จากเพื่อนที่เคยรู้จัก
กันผิวเผินจากออฟฟิศอื่น ในตึกรูปตัวแอล
แห่งนี้ซึ่งเป็นตึกสูง 10 ชั้น มีบริษัทที่มาเช่า
พื้นที่และซื้อไว้ประมาณอีกเกือบ 30 บริษัท

ส่วนที่เหลือเป็นร้านค้าร้านอาหาร บริษัทที่มีน
ทำงานเช่าอยู่ชั้นที่ 9

ส่วนมากมักเป็นเพื่อนผู้หญิงมาเล่าให้
ฟังอีกที มีนได้แต่ยิ้มๆ ขำๆ ในใจ รู้สึก
หงุดหงิดอยู่บ้างที่ได้ยินคนนินทาแบบนี้ แต่
บางคำก็น่าดีใจ อาจจะเป็นคำที่บอกว่า “หน้าตา
ดี” นั่นละมั้ง ใครบ้างที่ไม่ชอบฟังเวลามีคน
บอกว่าตัวเองหน้าตาดี แม้จะรู้ว่ามันมีความ
ประชดขื่นและอิจฉาซุกซ่อนอยู่แบบปิดไม่มิด

เธอถอนใจยาวๆ อีกครั้ง มีน
รู้ตัวเองดีว่าเป็นเพราะอะไร ...แม้จะดีใจว่ามี
คนเอ่ยถึงว่า “หน้าตาดี” หรือชมว่า “สวย”
แต่ไม่นานเธอก็ลืมคำเหล่านั้น ไม่เคยใส่ใจว่า
ตัวเองหน้าตาดีเหนือใคร

ในยุคสมัยนี้ ผู้หญิงส่วนมากที่แต่งตัว
เป็นก็ดูสวยขึ้นได้แล้ว สาวไทยในความคิดของ
มีน ดูสวยกว่าชาติอื่นๆ ชนิดที่เรียกว่ามองไป
ทางไหนก็เจอแต่คนหน้าตาดี สวยงามกัน
ทั้งนั้น ถึงอย่างนั้นบ่อยครั้งที่ทั้งหนุ่มๆ และ

แก่ๆมีแฟนแล้วแถวออฟฟิศมาแจกขนมจีบให้
มีน แต่ก็ต้องถอย เพราะเธอไม่เล่นด้วย

“เข้ามาสิ”

เสียงอนุญาตดังออกมาจากประตูบาน
ใหญ่ มีป้ายสีขาวตัวหนังสือสีทองขอบดำติดไว้
ว่า ผู้จัดการ

มีนก้าวเข้าห้อง เดินฉับๆแล้วนั่ง
ลงบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานที่อยู่ด้านในสุด
ด้านหลังโต๊ะทำงานเป็นหน้าต่างกระจกบาน
ใหญ่ มองออกไปเห็นแต่ท้องฟ้าสีครามและปุย
เมฆขาว

“คุณอัค”

มีนเอ่ยขึ้นก่อน

ชายวัยกลางคนวัยสี่สิบต้นๆเงยหน้าขึ้น
มองเธอ “คุณอัค” พนักงานทุกคนเรียกเขา
สั้นๆแบบนี้ บ้างก็เรียก “ผู้จัดการ”

“วันพุธนี้ คุณต้องไปนำเสนองานกับทีม
ชาย ลูกค้าเจ้านี้ค่อนข้างจุกจิก เขาต้องการ
คำอธิบายงานจากฝ่ายออกแบบเอง คุณคง

ต้องเตรียมตัวหน่อย...อาจจะลำบากใจ แต่ก็
ขอให้อดทน ทำเท่าที่ทำได้ มีอะไรสงสัยเข้าไป
ถามคุณติรณ (คุณติรณ เป็นหัวหน้าฝ่ายทีม
ชาย)...มีอะไรจะถามผมหรือเปล่า?”

“ไม่มีค่ะคุณอัค แต่กับคุณติรณน่าจะ
มีคุณอัคอย่าห่วงนะคะ ดิฉันจะพยายามเต็มที่
ค่ะ”

คุณอัคพยักหน้าน้อยๆ ให้เธอ

“งั้น เเท่านี้ใช้มั๊ยคะ?”

มีนถามพร้อมกับลุกขึ้นยืนเลื่อนเก้าอี้
ออกห่าง

“ครับ” aura books

จากนั้นคุณอัคก็หันหน้าเข้าหาจอโน้ตบุ
คส่วนตัว เป็นอันว่าจบการมอบงาน

เธอรู้สึกกระอักกระอ่วนใจทุก
ครั้งที่ต้องติดตามทีมชายไปนำเสนองานลูกค้า
เนื่องจากไม่ใช่หน้าที่ของเธอโดยตรง

คุณอัคเป็นคนสังเกตเห็นความสามารถ
ของเธอ และรู้ว่าเธอถนัดกับงานออกแบบ
มากกว่า โดยปกติการนำเสนองานของที่นี่จึง

เป็นหน้าที่ของทีมงาน นอกจากจำเป็นหรือ
ลูกค้าระบุมาเท่านั้น

วันนี้เป็นอีกวัน ที่เธอทำงานล่วงเลย
จากเวลาเลิกงานปกติคือ 6 โมงเย็น ตอนนี
นาฬิกาบอกเวลา 3 ทุ่ม 10 นาที
“อีกซักครึ่งชั่วโมงดีกว่า...”

มินบอกกับตัวเอง ตั้งแต่เธอเริ่ม
มาทำงานที่นี่ เธอทุ่มเทให้กับงานอย่างเอา
เป็นเอาตาย ในตำแหน่งงาน “คอมพิวเตอร
กราฟิค” ไม่นานเธอก็ได้รับความไว้วางใจและ
ได้รับการยอมรับ อีกใจเธอก็คิดว่าดีแล้ว ที่
เธอยอมเปลี่ยนงาน

ดูสิ ...ดีจะตาย เธอทำถูกแล้วละมิน...

มินบอกตัวเองด้วยประโยคนี้บ่อยๆ
ทั้งๆที่อีกใจกลับไม่คิดอย่างนั้น

+++++

3 ทุ่ม 25 นาที มินเริ่มเก็บข้าวของส่วนตัวลงกระเป๋าสะพาย จัดโต๊ะทำงานให้เข้าที่เข้าทาง ปิดคอมพิวเตอร์ เก็บแฟ้มงานบางส่วนกลับไปทำต่อที่บ้าน เพราะหากว่าตึกกว่านี้ เธออาจจะพลาดอาหารโปรด “ก๋วยเตี๋ยวไก่” ตรงปากซอยเข้าบ้านก็ได้

ระหว่างที่เธอกำลังส่ง “ยิ้มประจำวัน” ให้กับพี่ยามหน้าลิฟต์ หางตาพลันไปกระทบกับร่างสูงของผู้ชายคนหนึ่ง

“เวลานี้ยังมีคนอื่นนอกจากพี่ยามอีกแยะ...”

มินคิดในใจ เนื่องจากเวลาแบบนี้ที่มินเห็น ก็จะมีแต่พี่ยามยืนสอดส่ายสายตาไปรอบๆเท่านั้น

ผู้ชายคนนั้นยืนกอดอก ห่างออกมาจากตัวเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ของตึกซึ่งในเวลา

นี่กลายเป็นที่นั่งของพี่ยามคนที่กำลังส่งยิ้ม
และก้มหัวน้อยๆให้เธอแทน

“ดีจริง คุณมีนลงมาพอดี ถ้านานกว่านี้
ผมว่าจะโทรขึ้นไปบอก ...โน่นนะครับ คน
ที่มารอคุณมีนได้ชักพิกแล้ว หล่อชะด้วย”

...พี่ยามพูดยิ้มๆ แล้วพยักหน้าไปอีก
ด้านหนึ่งของประตูทางออก

“หล่อชะด้วยงั้นหรือ?”

มีนทวนคำนั้นอยู่ในใจ

เธอตัดสินใจหันมองไปตรงๆ ใจเธอแทบ
หยุดเต้นไปตั้งแต่ตอนทางตาไปกระทบกับร่าง
สูงดูคุ่นตาเมื่อครู่ก่อนนี้แล้ว แหมนะ...เธอ
จดจำเขาได้ขนาดนี้เชียว หรือนี่จะเป็นข้อ
พิสูจน์อย่างดีที่สุดตลอด 4 ปีที่ผ่านมา เธอไม่
เคยลืมคนๆนี้เลย...ขณะเดินเข้าไปใกล้ แข็งขา
พาลจะอ่อนแรงลง ใจเต้นแรงและไม่เป็น
จังหวะไปเสียแล้ว

“โຕ้ ...”

มีนส่งเสียงเบาโหวง

“....โຕ้”

เธอเปล่งเสียงออกมาอีก แต่ก็แผ่วเบา
เหลือเกิน จนแทบจะเป็นการพึมพำกับตัวเอง
ใบหน้าและรูปร่างคั่นตานั้น ดูเปลี่ยนแปลงไป
แต่ก็ “หล่อ” อย่างที่พี่ยามว่าไว้จริงๆ

เธอยืนประสานสายตานิ่งเงียบอยู่
อย่างนั้น และบอกตัวเองให้วิ่งออกไป หนีสิ...
หนีไปจากเขา หนีไปจากตรงนั้น เหมือนที่เธอ
ทำมาก่อนหน้านี้...

แต่เธอก็ไม่ได้ทำ อาจเพราะเวลา...
เวลาที่ผ่านไป หรือเพราะเธอโตขึ้น เธอไม่
จำเป็นต้องหนี ไม่ก็เพราะว่าความจริงแล้วเธอ
เองก็อยากพบเขา...ดวงตาแรงกล้าที่มองมา
แววตาที่เธอเองไม่กล้าแม้แต่จะคิดว่ามันคือ
อะไรกันแน่...

“ฉันกำลังจะกลับบ้าน”

มินเอ่ยขึ้น เรียกแทนตัวเองว่าฉัน ต่าง
จากเมื่อก่อน ที่เธอจะแทนตัวเองว่ามิน
เขาพยักหน้า สีหน้าเรียบเฉย

“ผมอยากคุยด้วย”

มีนพยายามมองสบตาเขา

เพื่อมองหาคำตอบอะไรซักอย่าง อะไรล่ะ?
สงสัยว่าเขาจะพูดอะไรสินะ...แต่ท่าทางการ
พูดของเขาดูเป็นปกติ เหมือนคนเคยเจอกัน
บ่อยๆ ไม่มีอะไรให้น่าแปลกใจ จนเธอสะอึก

ทั้งๆที่ไม่เจอกันนานถึง 4 ปีนี้นะ แล้ว
เธอหวังจะให้เขาแสดงอย่างไรล่ะ? ดีใจมากๆ
จนวิ่งเข้ามาอกอด หรือว่าแสดงท่าทางโกรธ
แค้น เข้ามาด่าทอเธออย่างนั้นหรือ...??

“ได้สิ ที่ไหนดีล่ะ...”

ดีแล้วที่เขาแสดงออกด้วยท่าทางปกติ
ธรรมดา ที่เธอก็ทำได้ด้วยเหมือนกัน

น่าแปลกที่เธอได้ตอบออกไปได้ดีเกิน
คาด...ทันทีและนิ่งได้อย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งที่ใจ
ยังคงเต้นแรงออกขนาดนี้

“มาทางนี้แล้วกันนะ...”

มีนพูดพร้อมเดินนำออกจากตึกมาทาง
ประตูหน้า

...ที่นี่แหละ เหมาะแล้ว...

เธอคิด พร้อมกับพยายามก้าวเดิน
อย่างระวัง ไม่อย่างนั้น เจ้ารองเท้าส้นสูง 2
นิ้วนี้อาจจะทำให้เธอหกล้ม ในเวลาอื่นไม่มี
ปัญหาแน่ๆ แต่เวลานี้ เธอแทบจะหมดแรงอยู่
แล้ว

มีนทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ม้านั่งด้านนอก
ซึ่งเป็นสวนเล็กๆหน้าตึก มีต้นไม้ใหญ่สองต้น
ให้ร่มเงาได้ในยามบ่าย มีไม้พุ่ม ไม้หญ้าและน้ำพุ
เล็กๆในบ่อน้ำขนาดย่อม ซึ่งก็มีคนชอบมานั่ง
พัก หรืออาจจะเป็นผู้มาติดต่อธุรกิจกับบริษัท
ต่างๆในตึก

aura books

ดวงไฟเล็กๆ 2 ดวง ที่ส่อง
สว่างไปทั่วบริเวณให้แสงเพียงพอที่ทำให้เธอ
พิจารณาพิจารณาร่างสูงตรงหน้าที่ยืนหันหลังให้
ห่างจากเธอซัก 4-5 ฟุต

เขาดูแปลกตาขึ้นจากเมื่อ 4 ปีที่แล้ว
ไหล่กว้าง ผอมลง ผมยาวขึ้น สูงขึ้นด้วยมั่ง....

ก็มันผ่านมาตั้ง 4 ปีเนี่ย ด้วยความสูงและ
จมูกกำลังสวยนั้น ทำให้เขาดูมีเสน่ห์ในสายตา
คนอื่นไม่น้อยเหมือนกัน

+++++

ตุลา ยังกมิ่งง เธอยู่ตรงหน้า
เขาเนี่ยเอง มีเรื่องราวมากมายที่เขาคิดไว้เมื่อ
เจอผู้หญิงคนนี้ อยากพูดอยากถาม อยาก
โกรธ เสียใจและบ่าคั่ง...แต่เขากลับพูดไม่
ออก รวากับว่าหากเขาขยับตัวหรือทำอะไร
พลาดไปนิดเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างในขณะนี้
อาจจะหายไป...

เหมือนเมื่อครั้งอดีต ความเจ็บปวดที่
เขาได้รับ ทำให้เขาต้องการระมัดระวังตัวมาก
ขึ้น

“โตไปเปลี่ยนไปนิดหน่อยนะ สูงขึ้นไซ้มัย
...ผอมลง...”

มีนอยากถามมากกว่านั้น แต่ก็รู้สึกว่าจะ
ไม่ควร

“อืม”

เขาพยักหน้ารับ

“ถึงว่าสิ”

มีน พุดออกไปอย่างที่ไม่คาดคิด ตอนนี่เธอ
สงบใจลงบ้างแล้ว

“...ไม่นึกเลยว่าจะเจอกันอีก...โต...คง
เรียนจบแล้วสินะ ไซ้มัย? ...ก็ผ่านมามาตั้ง4 ปี
แล้ว นานจังเลยนะ ไม่น่าเชื่อเลย...” เธอ
ยังคงพูดต่อ ควบคุมตัวเองให้น้ำเสียงปกติ
ที่สุด

“มีน...”

ตุลาเอ่ยเรียกเธอเสียงเบา

หันกลับมา และทรุดตัวลงนั่งในม้านั่งเดียวกัน
ใจเธอกลับเต้นแรงขึ้นอีกแล้ว ตุลายังคงนั่ง
เงิบเหม่อมองไปข้างหน้า

ทั้งเขาและเธอปล่อยให้เวลาไวกว่าแบบนั้น
ต่างคนต่างไม่พูดอะไรอีก ดีที่เวลานี้ไม่ค่อยมี
คนพลุกพล่านเหมือนช่วงกลางวัน ไม่งั้นคนที่
รู้จักหรือเพื่อนร่วมงานคงสงสัยแน่ หรือไม่งั้นก็
คงจะเรื่องให้เอ่ยถึงเธอเพิ่มขึ้น เพราะเธอไม่
เคยมานั่งเล่นในส่วนหย่อมของตึกนี้เลย

...เวลาผ่านไปเท่าไรแล้วนะ

มินเริ่มนึกขึ้นได้ เธอจึงก้มลงมองนาฬิกาที่
ข้อมือตัวเอง

“โตะ...ซึกจะตึกมากขึ้นแล้วละ ฉันต้อง
กลับบ้าน...ถ้าเธอมีอะไร...”

มินชะงัก เมื่อเขาหันมามองเธอนิ่ง เธอ
ลุกขึ้น เขาจับมือเธอไว้และปล่อยอย่างรวดเร็ว

“ขอโทษครับ...”

“งั้นให้ผมไปส่งที่บ้านนะ ได้มั๊ย?...ไม่
สะดวกก็ไม่ใช่ไร...ผมแค่...”

“ได้สิ...ฉันหิวแล้วเหมือนกัน กลัว
กัวยเตี่ยวไก่ที่หน้าปากซอยบ้านจะหมดก่อน
ของเค้าอร่อยดี เลยขายดีหมดเร็ว”

เธอสบตาเขาเมื่อเขาลุกขึ้นยืนตามเธอ

“อ้อ...ครับ”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมา เธอเองก็ยิ้ม
กว้างที่เห็นรอยยิ้มของเขา มีนเรียกแท้กซี่
บอกทีๆจะไป เขาก้าวขึ้นนั่งเบาะหลังข้างๆเธอ
และตลอดทาง เขาก็ไม่เคยพูดอะไรอีกเลย

+++++

2.

“อ่อยจริงๆด้วย...”

ตุลาบอกกับเธอ หลังจากที่เขาจัดการกับก๊วยเตี๋ยวก่อนในซามตัวเองเสร็จ

“อื้อ”

มินยิ้ม แล้วก็ก้มลงใช้ตะเกียบคีบเส้นก๊วยเตี๋ยว พลังจิตต่อไปว่า หากเขายังอยากคุยกับเธอ หรือจะต้องคุยกัน เธอจะชวนเขาไปนั่งร้านกาแฟเล็กๆที่เปิดถึง 6 ทุ่มตรงข้ามคอนโดที่เธออยู่ เธอจะคุยกับเขาแค่ 30 นาทีมากที่สุด 1 ชั่วโมงก็พอแล้ว พรุ่งนี้เธอยังต้องตื่นเช้าไปทำงาน

“ผมจ่ายเองนะ”

“ค่ะ ดีค่ะ”

มินพยักหน้า มองร่างสูงที่เดินไป
จ่ายเงินให้คนขายตรงโต๊ะเล็กที่จัดไว้อีกมุม
ด้านหลังของร้าน ในส่วนของหน้าร้าน หม้อ
ต้มและตุ๋นเดือดียวยังคงมีไอน้ำสีขาวลอยวน
อยู่ คนที่เข้ามาซื้อบ้างก็ยืนรอ เพื่อใส่ถุงกลับ
บ้าน และบางคนก็เพิ่งจะมาสั่ง

เธอและเขาเดินออกจากร้านได้ไม่กี่ไกล
มินขยับมือยกยิกกับแฟ้มงานในมือ เพราะ
กระเป๋าสะพายหล่นลงจากไหล่ ซึ่งเธอ
พยายามจะดึงสายกลับ ตุลายื่นมามองมาคิดว่า
แฟ้มไปถือ พอเธอขยับสายสะพายกลับไป
ไหล่แล้วเขาจึงยื่นแฟ้มกลับมาให้

“ขอบใจนะ...”

มินเอ่ยขอบคุณ

“ฉันคงต้อง ..เข้าบ้านแล้วละ ...”

มินตัดสินพูดขึ้น

“มีนอยู่คนเดียวคนเดียว หรือว่าอยู่กับ
ใคร”

ตุลาเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

เธอนิ่ง สะอึกนิดๆที่เขาถามตรงๆแบบนั้น แต่เขาก็เป็นคนแบบนี้อยู่แล้ว และรู้ว่าเขาคงหมายถึง “แฟน”

“คนเดียว”

“มีแฟนมั๊ย หมายถึงมีใครที่คบอยู่มั๊ย?”

มินถลิ่งตาใส่คนตรงหน้าทันที

“...ไม่มีค่ะ”

เธอยกจะโกหก แต่ก็ไม่ใช่เรื่องจำเป็นที่เธอต้องทำอย่างนั้น เธอหยุดเดิน เงยหน้าขึ้นสบตาเขา ใจเต้นแรงขึ้น เขาจะรู้สึกอย่างไรกับคำตอบกันล่ะ...เธอถามตัวเองได้แค่นั้น ไม่กล้าคิดต่อออกไปจากนั้น

“แล้วโตะ...รู้ได้ยังไงว่ามีนทำงานที่ไหน?”

เธอโพล่งออกไป เป็นประโยคที่อยากถามเขาตั้งแต่เมื่อครู่ ไม่รู้ตัวด้วยว่าตัวเองกลับไปใช้มีนเรียกแทนตัวแล้ว

“จากน้องสาวมีนนะ...”

เขาพูดแค่นั้น เธอยกจะถามต่อไปว่า เขารู้จากน้องสาวได้ยังไง ที่ไหน เมื่อไหร่ แต่เธอเองก็ยังไม่พร้อมที่จะพูดคุยกับเขามากไป

กว่านั้น น้ำตา ... น้ำตากำลังเอ่อล้นออกมา
ซึ่งเธอไม่แน่ใจว่าเพราะความรู้สึกอะไรกันแน่
เธอหันหน้าไปอีกทาง

“ฉันคงต้อง เข้าบ้านล่ะ...”

เธอพยายามพูดออกไปด้วยน้ำเสียง
ปกติ

“ฉันต้องทำงานแต่เช้า แล้วก็...เหนื่อย
นะ เอาไว้ถ้ามีอะไรโต...”

เธอพูดไม่ออกอีกแล้ว

“ผม...”

“ผมขอเบอร์มินได้มั๊ย?...หรือ
มินจะเอาเบอร์ผมก็ได้...วันไหนที่มินว่างแล้ว
หรือวันหยุดค่อยโทรหาผม”

มินนิ่งไปซักพัก

“ได้สิ...งั้นเราแลกเบอร์กันแล้วกันค่ะ”

มินหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา กด
เบอร์ที่เขาบอกและเธอก็บอกเบอร์โทรศัพท์
ของเธอให้เขาหลังจากบันทึกลงโทรศัพท์เสร็จ

เรียบร้อยเขาหย่อนโทรศัพท์ลงกระเป๋ากางเกง
ยีนส์

“ผมไม่รบกวนแล้วละ...ขอให้มึนนอน
หลับฝันดี...ผมดีใจที่เจอมีนนะ”

จบคำเขาก็เดินจากไป แค่นั้น.....แต่
นั่นเองหรอ!??

...คนบ้าเอ๊ย...

“ดีใจที่เจอ”

งั้นหรอ

“นอนหลับฝันดี”

ประโยคนี้อีกล่ะ มีนจะเป็นไปได้ยังไง
เมื่อประโยคเหล่านั้นยังคงวนเวียนอยู่ใน
ความคิดเธอ แล้วดวงตาที่ส่งมาใส่ดวงตาเธอ
ก่อนจะหันหลังกลับของเขานั้นด้วย แม้อตอนที่
เธอขึ้นชั้นผัด และตอนเธอใช้เวลาเกือบครึ่ง
ชั่วโมงในการหากุญแจบ้าน...

พอเข้าบ้านได้เธอได้แต่ยืนนิ่งอยู่กลาง
ห้อง ทำอะไรไม่ถูก มองไปทางไหนก็มีแต่

ดวงตาคมปลาบของตุลาที่จับจ้องเธอไว้
ความรู้สึกบอกเธอว่าอย่างไรนะหรือ
นั่นมันมีความโกรธปะปนออกมาไม่ใช่
หรือ?

“โธ้ย...ไม่อยากจะคิดเลย”

แล้วเธอต้องทำยังไงกันล่ะ? เขาจะมา
อีกไหม? เขารู้จักที่อยู่เธอแล้วนี่...หรือว่าเขาจะ
โทรศัพท์มาหา?

+++++

aura books

หลังจากวันนั้น มีนต้องตั้งสติและ
ต้องทำสมาธิก่อนลงมือทำงานทุกครั้ง ตอน
ออกจากตึกรูปตัวแอล เธอแอบมองหาใครบาง
คนที่คุ้นตา เธอเดินผ่านสวนหย่อมหน้าตึกก็
ต้องเหลียวมองทุกครั้ง ในระหว่างนั่งลงเมื่อสั่ง
ถ้วยเต๋ียวไก่ของโปรด เธอต้องกวาดตามอง

รอบๆร้านก่อน ดูพิลึกกณะ ที่เธอเจอเขาไปครึ่ง
เดียว หลังจากไม่พบกันมาเกือบสี่ปี

เสียงโทรศัพท์มือถือของเธอดังขึ้น
ก่อนที่มินจะก้าวเข้าไปในลิฟต์ของคอนโดซึ่ง
เป็นบ้านของเธอ หน้าจอโทรศัพท์ขึ้นชื่อว่า
“แม่ตัวดี” น้องสาวเธอเอง

“ว่าไง”

“พี่จำ พี่มิน สบายดีปะจ๊ะ หนูคิดถึงพี่
มินจังอะ”

น้ำเสียงออกด้ออ่อน อ่อนหวานที่ดังขึ้นทำ
ให้มินหัวเราะเบาๆออกมา รู้ทันทีว่าน้ำเสียง
แบบนี้คงต้องร้องขออะไรอีกเป็นแน่

“จ๋าๆแม่ตัวดี ทำเสียงแบบนี้...”

อีกฝ่ายหัวเราะคิกคัก

มิน เดินห่างออกมาจากลิฟต์ ตรง
ออกมายังระเบียงด้านนอกตัวอาคารที่มีการ
จัดสวนไว้สวยงามมีน้ำหินอ่อนให้นั่งพักผ่อน
ตัว

“มีอะไรก็ว่ามาเถอะ”

“พี่ยุ่งเหไรจ๊ะ แล้วพี่อยู่ไหนอ่า”

น้องสาวยังคงเสียงอ่อนหวานไว้

“กำลังจะขึ้นลิฟต์เข้าบ้านนะ”

“อ้อๆ อืมๆ”

“แหะ พี่มีเงินจ้ะ ...หนูขอตั้งค้หน้ายติ
หนูจะไปซื้อตัวดูพี่เบิร์ดกะเพื่อนที่คณะอะ”

นั่นไงล่ะ ผิดจากที่คิดเสียทีไหน

“ได้สิ จะใช้เท่าไรเหรออ”

มีรักน้องสาวมาก มีหรือที่เธอจะปฏิเสธได้ เรื่องนี้น้องสาวเธอเองก็รู้ดี

“ว้ายๆกร๊ตๆจริงเหรออพี่ หนู
นึกว่าพี่จะไม่ให้ซะอีก พี่สาวคนสวย ใจดีที่
ซู้ดดดด.... จ้ะพี่โอนเข้าบัญชีเค้าเลยนะ เดี่ยว
เค้าจะบอกพ่อกะแม่ว่าพี่ใจดีดีแหละ”

ยามที่ “แม่ตัวดี” อารมณ์ดี จะทิ้งหวาน
ทั้งอ่อนและมักแทนตัวเองว่า “เค้า” แบบนี้
แหละ

“เออ พี่จ้ะ พี่มีวันก่อนนะ เค้าเจอ
เพื่อนพี่แหละ ...ตอนนั้นเค้าไปดูหนังแถวๆ
สยามกับเพื่อนอ่านะ เพื่อนพี่ที่ชื่อพี่โต้อะ เขา
ถามหนูใหญ่เลยว่่าพี่อยู่ไหนทำงานอะไร มี

เบอร์มัย...หนูบอกเขาไปแล้วนะพี่มีนจำ แล้ว
เขาโทรหาพี่ยังอะ”

น้องสาวเล่าเรื่องราวเสียงใส ส่วนมีน
หน้าร้อนวาบ ใจเต้นตึกตักขึ้นมาทันที ทั้งๆที่
แค่ได้ยินชื่อนี้ละนะ

“...แต่แหมพี่มีน เขาหล่อจังเนอะ ชู้งสูง
ตอนแรกเค้านึกว่าจะเข้ามาจีบเค้าซะอีก ที่แท้
ถามหาพี่มีนนี่เอง พี่ไม่ว่าซิมีคะ...ที่เค้าบอกพี่
โตะไป”

อ้อ ใช้ เขาเจอน้องสาวเธอนี่นา...ดู
แปลกๆนะ ในเมื่อได้เบอร์เธอจากน้องสาวแล้ว
...แต่มาขอเบอร์โทรศัพท์จากเธอก็อีก ดูมี
มารยาทนะ??

*โ๊ะะ อย่าคิดมากเลย...ช่างเถอะ ช่าง
เถอะ*

มีนรีบสลัดความฟุ้งซ่านออกไป

จริงสินะตุลากับ “แม่ตัวดี” เคยเจอกัน
แล้วครั้งหนึ่ง ตอนที่เธอกับเขานัดเจอกันที่
สยาม

วันนั้นเป็นวันที่น้องสาวโดดเรียนพิเศษ
ไปนั่งเตร็ดเตร่ในร้านกาแฟแห่งหนึ่งกับก๊วน
เพื่อน พอเธอเดินผ่านไปกับตุลา น้องสาวก็วิ่ง
ออกมาทัก เธอแนะนำไปว่าตุลาเป็นเพื่อนที่
เรียนมาด้วยกัน ไม่รู้ว่าน้องสาวจะเชื่อหรือ
เปล่าด้วย...

และวันนั้นเป็นวันที่เธอต้องยื่นเทศนา
แม่ตัวดียาวเหยียดอยู่หน้าร้านกาแฟ โทษฐาน
ที่ไม่ยอมเข้าเรียนหนังสือ... เขจำน้องสาวเธอ
ได้ด้วยหรือนี้...

“เราเจอกันแล้วละ...ไม่เป็นไร...จัน
พรงนี้เที่ยง พี่จะโอนเงินให้นะ ไปเช็คดูด้วย
เอาละ แคนี้ก่อนพี่จะเข้าบ้านละ บอกพ่อกับ
แม่ด้วยพี่จะโทรไปหานะ”

“จ้า พี่คนสวย”

“แม่ตัวดี” ตัดวางสายไปแล้ว บางคำใน
ประโยคที่น้องสาวบอกเล่าแก่เธอ ทำให้เธอทำ
อะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

“...ที่สยามสินะ”

มินบอกกับตัวเอง พร้อมกับ
ความคิดล่องลอยย้อนกลับไปในวันที่เขากับ
เธอเจอกันครั้งแรก

รอบดวงตาเริ่มร้อนผ่าว เธอกำลังจะ
ร้องให้อีกแล้ว เธอไม่อยากเป็นคนอ่อนแอแบบ
นี้เลย มินปาดน้ำตาทิ้ง ล้มตัวลงเตี๋ยนอน
พยายามขบไล่ความรู้สึกอ่อนไหวออกไป

“เราต้องทำให้ได้...อยากนึกถึงก็ได้ แต่
อย่าร้องให้อีก...อย่าร้องให้ “

มินบอกตัวเอง ซ้ำแล้วซ้ำเล่า...

+++++

เรื่องของเธอกับตุลาก็เริ่มที่สยามนี้แหละ เมื่อ 4 ปีที่แล้ว ตอนนั้นเธออายุ 22 ปี เพิ่งเรียนจบจากมหาวิทยาลัยและยังว่างอยู่ ช่วงนั้นเป็นช่วงปิดเทอมของน้องสาว พ่อกับแม่ส่งไปเรียนพิเศษด้านภาษาจีน

“มีน เทรอลูก ไปรับน้องหน่อยสิจ๊ะ แม่ติดธุระ ไม่ทันบ่าย 2 ทรอกจ๊ะ...เดี๋ยวน้องรอ”

เสียงแม่ดังขึ้นในโทรศัพท์หลังจาก มีน ลุกจากโซฟาตัวโปรดในบ้าน ขณะกำลังเอกเขนกอ่านหนังสือนิยายอยู่

“ได้เลยคะแม่”

เธอรับคำอย่างเกียจคร้าน แต่ก็ต้องทำมึนไม่ชอบไปแฉวนั้น มันเป็นแหล่งแพชั่นนะ...เธอบอกกับตัวเอง ซึ่งไม่เหมาะกับคนรักการอ่านอย่างเธอเอาเสียเลย

เธอมองชุดตัวเองในกระจก...สงสัยต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วย

“น่าเบื่อมาก ๆ”

เงินเก็บหรือเงินค่าขนมของเธอมักจะหมดไปกับค่าหนังสือการ์ตูน ไม่ก็นิยาย

มากกว่า เรื่องเสื้อผ้าเธอ...อยู่ที่หลังสุดเลย
ละ วันที่เธอต้องไปรับน้องสาวจากแถวนั้นจึง
เป็นเรื่องลำบากใจพอสมควร

“เฮ้ออออ....”

หลังจากยื่นทำใจซักพัก มินก็ลงมือรีดตู้
เสื้อผ้า ได้กระโปรงยีนส์สั้นมา 1 ตัว กางเกง
สั้นๆอีก 1 ตัว(ซื้อใส่เมื่อ 3 ปีก่อน)
นอกนั้นก็เป็นเสื้อยืด เสื้อกล้าม กางเกงขา
ยาวและกระโปรงยาวคลุมเข่าอีกหลายตัว

“ตัวนี้...ตัวนี้...ตัวไหนดีวะ...”

เธอพึมพำกับตัวเอง เวลาผ่านไป
ไปสิบห้า นาทีแล้ว เธอยังตัดสินใจไม่ได้เลย

มินเหงื่อตก...มองกองเสื้อผ้าบนเตียง
อย่างอ่อนใจ เล็งไปที่กระโปรงยีนส์สั้นกับเสื้อ
กล้ามอีก 2-3 ตัว เธอตัดสินใจแล้วว่า จะแต่ง
ยังไงดี

+++++

3.

มีนพาตัวเองไปยืนแก๊งๆอยู่หน้าอาคารที่มีป้ายไฟอันใหญ่ ตัวหนังสือสีขาวบนพื้นสีแดงสด “สอนภาษาจีนกับเจ้าของภาษา” และอีกหลายข้อความ นั้นหมายถึงในตัวอาคารนี้มีหลายบริษัทที่ใช้ทำเป็นออฟฟิศ

เธอส่งข้อความสั้นเข้าไปทางมือถือของน้องสาวแล้ว ว่าเธอจะรออยู่หน้าอาคาร แต่เวลานี้เธอก็มาก่อนเวลาเกือบๆจะชั่วโมงแน่ะ

...ขณะที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ มีนก็สะดุ้งโหยง เมื่อมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งยื่นหน้าเข้ามาใกล้ และจ้องตาเธอเขม็ง ด้วยความตกใจและกำลังคิดว่า เคยรู้จักกันที่ไหนหรือเปล่า

หรือว่าเป็นเพื่อนของเธอเอง แต่ มีน คิด
เท่าไรก็คิดไม่ออก จนกลายเป็นเหมือนเกม
จ้องตากันไปแล้ว

“ยังไม่แก่เท่าไรนะนี่...”

เสียงทุ้มของเด็กหนุ่มวัยรุ่น เปล่ง
ออกมา หลังจากถอยห่างออกไป 1 ก้าว มีน
ตาโต

“เรารู้จักกันหรือคะ?”

เธอถามอีกฝ่ายอย่างงงๆ

“ซ่าย เรากำลังทำความรู้จักกันอยู่”

เขาพูดพลาง โบกมือเป็นทำนองลา
จากกลุ่มเพื่อนอีกเป็นสิบคน จากอีกด้านของ
ฝั่งถนน

“หมายความว่าไงคะ”

มีนสงสัยมากขึ้นอีก

“ชื่อไรหรือ?”

ตกลงเรารู้จักกันมั๊ยนี้...มีนถามตัวเอง
ในใจ

“ไฉะ?”

“ผมถามว่าชื่อไรนะ ...บอกมาเร็ว”

“อ้าว เราไม่ใช่รู้จักกัน...”

มีนงงๆ ความคิดแรกที่คิดไปว่า อาจจะได้เคยรู้จักกันนั้นหายวับไป แล้วเริ่มรู้สึกตัวว่า กำลังพูดคุยกับคนที่ไม่รู้จักเลยนั้นไม่แปลกเท่าไร จะแปลกก็ตรงที่ เด็กหนุ่มคนนี้ได้ดูท่าว่าอยากรู้จักชื่อเธอเหลือเกิน

“บอกมาก่อนเถอะครับ ผมจะได้เรียกคุณถูก”

คนพูดทำหน้าตาขอร้อง ได้น่าเห็นใจมาก ...น่าเห็นใจ?... ที่อยากรู้จักชื่อเธอแล้วเธอไม่บอกเขาอะนะ น่าเห็นใจตรงไหนนะ?

“มีนคะ...เอ มีอะไรหรือ...”

“มานีก่อน ผมหิวน้ำ เข้าไปที่ร้านข้างๆนี่ก่อน”

คนพูดชี้มือให้เธอดู เธอตัดสินใจเดินตามเขาไป เพราะเห็นว่าเป็นร้านขนมเล็กๆข้างๆสถาบันที่เธอน้องสาวเธอเรียนอยู่

หลังจากเขาแนะนำว่าชื่อ ตุลา และให้เรียกเค้าว่า โต้ คุยไปคุยมาเธอก็รู้ว่า เขาและ

เธอไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย(จริงๆด้วยแหละ) แต่เธอก็ไม่อยากจะถามด้วยคำถามที่ว่า

“มาคุยกับเธอทำไม?...”

เพราะจากแววตาที่สบตากับเธอหลายครั้ง ก็รู้ว่า เด็กหนุ่มตรงหน้ากำลังจีบเธออยู่ เธอไม่อยากให้เขาลำบากใจ แต่หากเธอถามเขาไปแบบนี้จริงๆเขาจะทำหน้าอย่างไร หรือตอบคำถามเธอแบบไหน แต่ว่า เขาอาจจะมาขายของเช่น ขายประกัน...เด็กเกินไปนะที่จะมาทำอะไรอย่างนั้น

มีนถามเอง ตอบเองในใจจน

วุ่นวายไปหมด สุดท้ายก็คิดว่า คิดไปก็เท่านั้นเอง ดูที่ท่าไปก่อนดีกว่าว่าจะมาไหมไหน ส่วนเรื่องที่จะถาม ก็เริ่มค้นปากยิบๆแล้วด้วย...

“จีบฉันหรือคะ?”

มีนถามออกไปเบาๆด้วยคำถามที่ปกติที่สุด

“เอ๊ะ?”

คนตรงหน้ากำลังจิบน้ำสีดำแก้วโต
อย่างกระหาย แล้วก็ชะงัก มองหน้าและสบตา
เธอ...อีกแล้ว เขายิ้มกว้าง เห็นฟันสีขาว
สะอาดเรียงกันเป็นระเบียบ เขาก็มหันาลง
มองเข้าไปในก้อนน้ำแข็งที่อยู่ในแก้วตรงหน้า
แทนการสบตา

มีนมองจุมูกำลังสวย คิ้วระเกะระกะ
และผมยาวระต้นคออย่างพิจารณา ผู้ชายคนนี้
จัดว่าหน้าตาใช้ได้ ไม่ได้หล่อสะดุดตา แถมผิว
คล้ำๆนั้นก็ไม่ใช่ เทรนด์หนุ่มฮิตของสาวๆในยุค
นี้นัก แต่ก็จัดว่าน่าสนใจไม่น้อย เมื่อมองรวม
กับความสูงที่เขามี อายุของเขาจะไม่เกิน
20 ปี

ก็น่ารักดี...แล้วไงกัน? ท่าทางแบบนั้น
ของเด็กหนุ่มตรงหน้านี้...กำลังจิบเธออยู่จริงๆ
นะเธอ...

“อายุเท่าไรนะ?... โต”

มีนพยายามสบตาค้นหาความจริงจาก
ดวงตาคมคู่นั้น

“18 ครับ”

คนตอบเงยหน้าขึ้นมาอย่างรวดเร็วไม่มี
อิดออด ส่งยิ้มสว่างไสวและใบหน้าแดงก่ำ

เฮ้อ...มีนถอนใจเบาๆ

“ไอ้โฮ อายุเข้ากับสถานที่เลย”

18 ปี อีม ม ม...อ่อนกว่าเธอ น่าจะ
อยู่มัธยมปลาย ไม่ก็จบแล้ว เธอกำลังถูกเด็ก
หนุ่มที่อายุอ่อนกว่าจีบสินะ

“พูดยังกับ ตัวเองอายุเยอะแล้ววังน
แหละ”

มีนยิ้มในความบังเอิญจากประโยคที่เขา
พูดออกมาตรงกับเรื่องที่เขาคิดพอดี

“ดีจัง ที่มีนยิ้มแบบนี้ ผมค่อยมีกำลังใจ
หน่อย”

พูดพร้อมยิ้ม ดวงตาเป็นประกาย
ระยิบระยับ รอยยิ้มอ่อนเยาว์ราวกับเด็กเล็กๆ

“กำลังใจ?...พูดเหมือนจะลงสนามแข่ง
อะไรซักอย่าง”

มีนต่อปากต่อคำ ประชดเต็มที

“ครับ ตอนนี้อยู่ก็รู้สึกเหมือนกำลังลง
สนามแข่งอยู่นะ...”

เขายิ้มกว้างออกมาอีก ดวงตามีแวว
เก๋โอเคและมีควมชื่นชมออกมาเต็มเปี่ยม
เด็กหนุ่มคนนี้ชอบเธอเอามากๆ นี่เขาใช้ความ
กล้ามากขนาดไหนนะ ที่เข้ามาคุยกับเธอ
เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น ไม่ใช่ของเธอ

“...ครับพ่อ”

“ครับ ผมจะรีบไปครับ ...ดีวเสร็จแล้ว
ครับ ยังไม่ได้กินอะไรเลยครับ ได้ครับ”

เขาตัดสาย หันมามองหน้าเธอ

“ผมคงต้องไปแล้ว เสียตายจัง...”

แล้วก็มองหน้าเธอ ดวงตาเขาจะ
เรื่อยไปทั่วใบหน้า และหยุดที่ปาก มีใจเต้น
แรง ใบหน้าร้อนผ่าว

“...ผมขอเบอร์มิน ได้มั๊ย?”

อย่าไปให้นะ...คนเราเพิ่งรู้จักกัน
แท้ๆ...มินบอกตัวเอง

“ว่าไงนะ?”

มินทำเป็นไม่ได้ยิน

“ผมต้องไปแล้ว พ่อมารับ...ปฏิเสธรพ่อ
ไม่ได้ด้วยสิ ออยากชวนมินไปพบพ่อด้วยกันนะ
...แต่ มินต้องรอรับน้องนี้ใช่มั้ย?”

“คะ”

เธอพยักหน้าประกอบอย่างงงๆ

“พรุ่งนี้ ผมก็มาเรียนที่นี่อีก ผมเรียนทุก
วัน ยกเว้นวันอาทิตย์ ...”

เขาชี้มือไปที่มุมถนนอีกฝั่ง

“ผมเรียนพิเศษตรงนั้น เตรียมสอบ
เข้านะ...มิน มาทุกวันหรือเปล่า?”

“เปล่าหรอก”

เธอสั่นหน้า

“จ้ะ ผมขอ...เบอร์”

วากกลับมาขอเบอร์จนได้ ยังไงก็ไม่ให้
หรอก...เซอะ

**เขาเตรียมกดโทรศัพท์มือถือของ
ตัวเอง จดจำองอยู่ที่ใบหน้าของเธอ มินเริ่ม
ขยับตัวอย่างอึดอัด**

“เอาเบอร์มาเถอะครับ...นะครับ เรา
ลองคุยกันดูก่อน ผมเป็นคนดีนะ หรือว่า มิน

มีแฟนแล้ว แต่ผมเดาว่ายังไม่มีหมอก...แค่คุยกัน ถ้ามีไม่ชอบผมก็บอกผมได้เลย แต่ขอแค่คุยกันทำความรู้จักกันก่อน...”

มินยังคงนั่ง จากนั้นก็มองไปทางอื่น ในใจก็คิดว่า จะให้ดีหรือปฏิเสธดี เธอเองก็ไม่ว่างจะคิดมากไปทำไม ทั้งๆที่ในใจเอนเอียงไปทางอยากจะให้เบอร์โทรศัพท์ของตัวเองกับเขาเต็มแก่แล้วด้วย หันมามองเขาอีกครั้ง พอเห็นสีหน้าแววอนนั้นแล้ว มินก็ฉวยโทรศัพท์เขากดเบอร์แล้วก็บันทึกไว้ให้เขาเสร็จสรรพ ในเมื่อลำบากจะเอ่ยปาก วิธีนี้ก็เข้าท่าดี

แล้วที่บอกตัวเองไว้ว่าไม่ให้ล่ะ?

“ก็แค่คุยอะนะ”

เธอพูดพร้อมกับ ยื่นโทรศัพท์ส่งคืนเจ้าของ พยายามไม่สบตาสิงโลดของเขา แล้วก็บอกให้เขารีบไปพบพ่อเขาเสีย เดี่ยวจะสาย เขาพยักหน้ารับ ดวงตาเป็นประกายพร้อมรอยยิ้มสว่างไสว มิน ใจเต้นแรงขึ้นอีกครั้ง และยิ้มกับตัวเอง

เสียงโทรศัพท์มือถือของเธอดังขึ้น มีนมองหมายเลขที่ขึ้นมาบนหน้าจอด้วยความสงสัย เพราะเป็นเบอร์โทรศัพท์ที่ไม่คุ้น แต่พอได้ยินเสียงเธอก็รู้ทันที

“โต้นะครับ...ผมอยู่บนแท็กซี่นะ”

“คะ”

เพิ่งผ่านไป 15 นาทียังไม่ทันที่เธอจะเดินไปถึงสถาบันสอนภาษาที่น้องสาวเรียนพิเศษอยู่ด้วยซ้ำ...มีนพูดไม่ออก บอกไม่ถูก ซึ่งไม่ใช่นิสัยเธอเลยซักกะนิดเดียว

“ผมชอบ มีนนะ...ชอบมากด้วย แปลกมั๊ยล่ะ?”

ตุลาคุดต่อ หากมีนเห็นหน้าเขาตอนนี้ จะรู้ว่ามันกำลังแดงก่ำทีเดียว เพราะอย่างนี้แหละเขาถึงต้องใช้โทรศัพท์บอกความรู้สึกแปลกๆที่เกิดขึ้นรวดเร็ว แม้แต่ตัวเขาเองก็ไม่เชื่อว่าตัวเองจะทำไปแล้ว แต่ก็ไม่ใช่ว่าเห็นผู้หญิงที่ไหนๆเขาก็อยากจะเดินเข้าไปคุยด้วยเสียทุกคนนี่นะ

มีนยังคงนิ่ง ไม่ปริปาก

“ไม่รู้ว่าผมบ้ามั๊ย... ที่เข้าไปคุยกับมินแบบนั้น แต่ผมคิดว่าผมโชคดีมากนะ ที่ไม่โดนต๋ากลับมา ขอขอบคุณมากครับ...”

“มิน...”

“มิน... จะไม่พูดอะไรซักหน่อยเหรอครับ?”

“มิน... ผมชอบมิน ...ชอบมาก”

“อยากรู้จัก อยากรู้ด้วย”

...เออ รู้แล้ว รู้แล้ว ว่าชอบ

...แต่เวลาแบบนี้ เธอควรจะทำยังไงล่ะ? กดโทรศัพท์ทิ้ง หรือไม่ต้องพูดอะไร แล้วใจก็เต้นไม่เป็นจังหวะเอาซะเลย...ไม่เคยมีเหตุการณ์แบบนี้

แม้จะมีคนรู้จักบอกบ่อยๆ ว่าเธอน้ำตาดี ก็ไม่แปลกที่จะมีชายหนุ่มเข้ามาจีบบ้าง ตั้งแต่ประถมโน่นแล้ว แต่มิน ก็ไม่ได้สนใจเรื่องรัก หรือแฟนมากกว่าหน้าที่ที่เธอต้องเรียน แล้วผู้ชายที่เข้ามา ก็ไม่ได้รุกรวดเร็ว จนเธอตั้งตัวไม่ติดแบบนี้

แม่ในช่วงขณะที่เธอกำลังคุยกับ
เขาในร้าน เธอยังแอบคิดอยู่ว่า นี่เป็นการ
หลอกลวงของพวกต้มตุ๋นหรือเปล่า อย่างการ
ชวนไปเป็นดารา หรือนางแบบแล้วหลอกเอา
เงิน หรือหลอกไปถ่ายหนังไป...แต่สายตาของ
เขาไม่ใช่แบบนั้น เธอรู้ดีว่าไม่ใช่...แววตาที่
แม่แต่ตอนนี้เธอยังรู้สึกได้ว่าเขาชอบเธอจริงๆ
...แต่ที่ว่าเพิ่งเจอกันนี่หรือ?? เธอเองก็ไม่เคย
ว่าวุ่นใจขนาดนี้ และไม่เคยพูดไม่ออกขนาดนี้
...

“รู้แล้วว่าชอบ...”

ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

“ไม่ต้องพูดซ้ำอีกนะ ไม่งั้นไม่คุยด้วย...”

“ก็ได้ๆ ครับๆ”

อีกฝ่ายรีบรับคำน้ำเสียงกังวลง่ายๆ

...เจ้าคนแก่แดดเอ๊ย

ช่างกล้าเหลือเกิน ไม่รู้ว่าเคยทำแบบนี้
มากี่หนแล้ว ถึงได้พกความกล้าบ้าบิ่นมาขนาด
นี้ เป็นความกล้าที่เธอไม่ค่อยจะเข้าใจนัก เคย

ได้ยินแต่เรื่องราวของพวกเขาเพื่อนๆคุยกัน ว่ามีคนมาจีบอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ไม่เคยนึกกว่าจะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับตัวเอง

สำหรับมินแล้ว การมีแฟนหรือมีคนรักซักคน ที่เธอคิดไว้ไม่ใช่แบบนี้ ผู้ชายที่เธอคิดจะคบด้วยหรือที่เรียกว่าแฟน มันต้องเป็นแบบค่อยๆเป็นค่อยๆไป ใช้เวลาศึกษากันอย่างน้อยซักปีหรือ2 ปี อาจจะมากกว่านั้น...

...เอาเถอะ ก็แค่เด็กหนุ่มที่มาหลงชอบเราแค่ชั่วคราวช่วยาม ประเดี๋ยวก็หายไปเองแหละ ถ้าเราไม่เล่นด้วยซะอย่าง...

มินบอกตัวเอง ส่วนไ้เรื่องใจเต้นเป็นกลองรัวบ่อยๆนั้น คงเป็นเพราะฝ่ายโน้นเองก็ดูหล่อดี เท่ (ถึงจะเด็กกว่านิดหน่อย) หรือไม่ก็น่าจะเป็นอาการตื่นเต้นกับวิธีการจุ่มในแบบที่เธอไม่เคยเจอก็ได้

เธอจะลองคบดูเล่นๆ คงไม่เป็นไร ไหนๆก็ยังมีว่างอยู่ ไม่มีงานทำ เตียวเขาคงเลิกราไปเอง พอเข้ามาหาวิทยาลัยเจอสาวๆ

น่ารักๆอีกมากมาย...หวังว่าที่เธอคิดแบบนี้คง
ไม่น่าเกลียดเกินไปนะ ??

+++++

“ไมมานั่งรอนี่ละพี่ ไปรอข้างในก้าต้าย
...ร้อนตายเลย”

ภาษาเด็กวัยนี้ นี่ น่าเวียนหูจริงๆ นี่ถ้า
เป็นที่บ้านเธอคงขอให้น้องสาวพูดใหม่

“ไม่เป็นไร ไม่ร้อน..”

น้องสาวจ้องหน้าเธอแล้วถอนใจ เหงื่อ
เม็ดเล็กๆผุดอยู่ตามหน้าผากและปลายจมูก

“อาไร ร้อนออก นี้นะหนูนั่งเรียนยัง
ร้อน แอร์เสียแน่เลย แล้วพี่มีที่นั่งอยู่ตรงนี้
บอกว่าไม่ร้อนนี่ เพี้ยนแน่ๆ”

เจ้าตัวพูดพร้อมกับใช้หนังสือพัดเบาๆ

“ก็เธอ...ไขมันพอกพูนสะสมมากกว่า
พี่มั้ง เนอะ”

มีนไม่ยอมแพ้ พุดพร้อมหันไป
พยักเพยิดให้เจ้าตัวเห็นด้วย น้องสาวตัวดี
หน้าบูด ปากยื่น เจ้าตัวคงไม่ค่อยสบอารมณ์
นัก

“พี่มีนว่าหนูอ้วน น น น”

คนพุดลากเสียงยาว ใบหน้าบูดมากขึ้น
เรื่อย เริ่มมีการสับเท้าเล็กๆ มีนยิ้มอย่างเอ็นดู

“นี่เราพุดเรื่องอากาศกันอยู่ ออย่ามา
งอน ส่วนเรื่องอ้วน พี่ก็บอกแล้ว เธออ้วน
ยังไงก็น่ารักละ... พี่ยังชอบเธอแบบนี้แหละ
เลิกลงหน้าบูดเป็นตุตเปิดเถอะจ๊ะ”

คนตัวกลมยิ้มแก้มแทบปริ เพราะรู้กันดี
ในบ้านว่า มีนเอ็นดูน้องสาวขนาดไหน

“...อืมม ตะว่าวันนี้ ยังไงๆดูพี่มีน
แปลกๆไปโน้ หรือว่าแต่งตัวแบบนี้เลยไม่ค่อย
คุ้นตาอะ...”

แม่ น้องสาวตัวดีพุดขึ้น หลังจากเปลี่ยน
ท่าที แล้วสำรวจตรวจตาเธอทั่วตัว ทำท่า
ครุ่นคิดไปด้วย มีนสะดุ้งขึ้นมา

“แต่งชะเด็กเขียว เต็มก็โดนเด็ก
“มอ” แถวนี่จับเอานาฬิสาว อีอิ...”

พูดจบน้องสาวตัวดีก็ทำหน้าทะเล้นได้
น่าหมั่นไส้สุดๆ

“...ไม่ใช่ มอ มหาวิทยาลัยนาฬิสาว ตะว่า
เป็น มอ มัธยมอะนะ อีอิ...ก้ากๆ”

“...บ้าสิ...”

มินใช้มือตีแขนน้องสาวดังเพียะ ด้วยไม่
รู้ว่าจะทำอะไรดีไปกว่านั้น อาจจะเพราะกำลัง
เขิน หน้าแดงก่ำ...แล้วจะเขินทำไมนะ?

พูดจาได้น่าคิดมาก เจ้าเด็กทะเล้น

มีหน้าแดง และตัดสินใจไม่เล่าให้

น้องสาวฟัง วันนี้ไม่มีแก็ใจให้น้องสาวจอม
ทะเล้นมาแซวซักกะนิด.....

+++++

4.

วันต่อมา เขาก็ยังคงโทรศัพท์มา ว่า
จะไม่รับแล้วละ แต่ก็นะ อยากรู้เหมือนกัน
เขาจะพูดยังไงได้อีก

“มีนครีบ โต้ นะ”

เธอยิ้ม

“รู้แล้วค่ะ เมมเบอร์ไว้แล้ว”

อีกฝ่ายหัวเราะมาตามสาย

“ทานข้าวยังอะ”

เธอลังไม่รู้ว่าเขาแทบจะพูดไม่ออกและ
พยายามถามต่อ

“ทานแล้วค่ะ”

เมื่อได้ยินเสียงหวานไม่มีวิแววหาเรื่อง
เขาจึงค่อยใจขึ้น

“ทานกับอะไรนะ”

“ทานกะพอกะแม่ดี”

พูดจาได้น่ารักมาก ไม่กวนเลย สวมกับที่
จับมหาวิทยาลัยกำลังเข้าสู่ผู้หญิงสาววัย
ทำงานจริงๆ

“โอ๊ย ย ย”

เขาลากเสียงยาวใส่

“แล้วเข้านอนหรือยังครับ”

โต้ยังเข้าชี่ถามไปเรื่อย

“ยังหรอ”

“ก็โม่อะครับ ผมจะได้รู้ว่าควรโทรมา
ช่วงไหน...แต่ว่า ผมอยากคุยกับมินก่อนนอน
มินจะได้ฝันถึงผม คิดเรื่องผมก่อนเข้านอน”

“แหวะ”

บางประโยคมินก็แทบจะทนฟังไม่ได้

“อย่าแหวะสิ เตี่ยวผมพูดไม่ออก
อุตส่าห์เตรียมตัวมาดี”

“มีด้วยหรอ พูดไม่ออก”

“มีสิ มินทำให้ผมมี...”

“ฉันไม่ใช่เหล่า หรือของมินมานะ”

“ปกติ ผมจะกล้าพูดมากกว่านี้ นี่มีตั้งหลายประโยค หลายคำที่ผมยังต้องเก็บไว้ ไม่อยากพูด เตียวมินจะคิดว่าผมนิสัยเสีย”

“ก็คิดว่าเสียนะ ยังไม่คิดว่าดีเลย”

“โอ๊ย ผมใจเสียแล้วครับ อย่าขู่ผมบ่อยนักเลย สงสารกันบ้างสิโธ...”

โต้วทำเสียงออดอ้อนต่อไป

“ทำยังไงถึงจะคิดว่าดีล่ะครับ ถึงผมจะเป็นคนพูดจาตรงๆ แต่ผมก็เป็นคนดีนะมีน ผมขอแนะนำเสนอเลยล่ะ นี่เป็นครั้งแรกที่ทำแบบนี้”

“แบบเฮ้ไหน” books

มีนถามไปงั้นๆออกแนวเปื้อนๆซ้ำๆ

“ก็โทรมาคุยกับผู้หญิง เอ่อ...มาจีบนะ ทั้งๆที่ไม่รู้ว่าเขาจะเกลียดหรือเปล่า เขาจะ همینชี้หน้าผมที่จีบเค้าด้วยวิธีนี้มั๊ย?...”

“...แต่ผมก็ไม่มีวิธีอื่นแล้วล่ะ ในตอนนั้น ถ้าไม่เข้าไปหา มีนแบบนั้น ผมก็บอกตัวเองว่า ...แล้วมันจะมีวิธีไหนล่ะ ที่จะทำให้ผมรู้จัก มีนได้ ผมจะมีโอกาสที่จะเจอ มีนได้ที่ไหนอีก...ไม่

รู้อะ นี่แหละวิธีที่ผมตัดสินใจไปแล้ว ผมไม่
อายหรอกที่จะทำ...”

“แล้วมีน่ะ รังเกียจมั้ยที่ผมทำแบบ
นั้น?”

เอ่อ...นะ กำลังเป็นผู้ฟังอยู่ดีๆ กลับ
โดนถามซะงั้น แล้วจะตอบยังไงดีล่ะโว้ย...มีน
โว้ยวายในใจ

“ตอบได้มั้ยครับ มีน?”

“ไม่รังเกียจหรอก งงๆนะ ...อย่าเพิ่ง
เข้าข้างตัวเองนะ จะให้รังเกียจก็ไม่ใช่ล่ะ มัน
เป็นการโกหก โຕเองก็เป็นคนหน้าตาใช้ได้ จิบ
ผู้หญิงที่ไหน ผู้หญิงคนนั้นก็คงดีใจเป็นเรื่อง
ธรรมดาอะ ...”

“มีนฉลาดจัง... รู้ไหม ตอบแบบนี้ โຕ
ยิ่งชอบมีนมากขึ้นไปอีก”

มีนกดสายวางหู เธอใช้เงื่อนไข
ที่ว่า หากเขาพูดว่า *ชอบเธอ* อีกเธอจะไม่คุย
ด้วย แต่ความจริงแล้ว เธอกำลังหมดแรง ใจ
ที่เต้นไม่เป็นจังหวะมาตลอดการสนทนา ทำให้
เธอต้องขอเวลานอก

มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง

เขานั่นแหละที่โทรมา เธอไม่รับ ชักพาก็เงิบไป ใจเธอเต้นแรงขึ้นอีก ผ่านไป 10 นาทีก็มีข้อความสั้นส่งเข้ามา เธอเปิดอ่าน

...ผมขอโทษ ยกโทษให้ด้วยนะครับ ผมจะไม่กวนใจมिनแล้ว ...ต้องอ่านหนังสือเตรียมสอบ แต่คืนนี้คงนอนไม่หลับแน่ ถ้ามินยังไม่ยกโทษให้ผม...

ดูเอาเถอะ...อีกใจก็อยากจะทำไปแบบนี้ แต่ไม่ว่ามันจะเป็นกลลวงหรือการหลอกล่อจากอีกฝ่าย มันก็ทำให้เธอตัดสินใจส่งข้อความกลับไป

...ยกโทษให้...ค่อยคุยกันวันอื่น จะนอนแล้ว

มันก็จริงที่ว่าเธอจะนอนแล้ว แล้วจะนอนหลับได้หรือไม่นั้นก็ต้องมาดูกันว่า เธอจะฟังसानกับเรื่องของเขาได้มากน้อยแค่ไหน

...เสียงกุ๊กกักและเสียงเพลงจากห้องของน้องสาวซึ่งอยู่ข้างๆดังแว่วเข้ามา มินตา

ลูกโป่ง พร้อมกับถอนใจเบาๆ เสียงหุ่มหวาน
ของตุลาที่ยังดั่งอยู่ริมหู โดยเฉพาะประโยคที่ว่า
ผมชอบมัน

เจือความหวานและแสดงออกมาพร้อม
น้ำเสียงอย่างแจ่มชัด ว่าเป็นไปตามนั้น
ประโยคที่ทำให้มีใจเต้นไม่เป็นจังหวะทุกครั้ง
ที่นึกถึง

...คบเล่นๆ คบเล่นๆ แบบเด็กๆ...ห้อง
ไว้เถอะ มีนบอกตัวเอง ก่อนเปลือกตาจะปิด
ลง

aura books

+++++

ตั้งแต่นั้นมา เราก็พูดคุยกันทุกวัน

เออ...เขาโทรมานะ ขอบอกว่าทุกวันจริงๆ
ส่วนมากก็ก่อนนอน เรามีหลายอย่างที่
คล้ายกัน คิดคล้ายๆกัน ทำอะไรคล้ายๆกัน
พร้อมกับความคิดถึงกันและใจที่เต้นแรงขึ้น ใน

วันที่บอกเขาว่าเธออายุมากกว่า เรียนจบแล้ว
และกำลังหางานทำ เขาตอบมาแบบนี้

“**ยิ่งดีมากเกินไป** เก่จะตาย ผมไม่
ชอบเด็ก ...ขนาดตัวเองผมยังไม่ชอบเลย ผม
อยากโตไวๆ ถ้าผมโตกว่านี้ ผมคงดีขึ้น เรียน
จบปริญญาตรี มีงานทำแล้วก็ทำไปซักพัก
เรียนต่อโท ตอนนั้นผมคงมีเสน่ห์ เท่กว่านี้
มินจะได้ชอบผม แบบไม่ต้องล้งเลอะไร...”

แค่นี้ ก็ชอบแล้วล่ะ...

มินบอกเขาในใจแต่จะให้บอกหรือ
แสดงออกมากคงทำไม่ได้ ยิ่งประโยคที่เขาเพิ่ง
จะพูดจบ ทำให้มินรับรู้ว่าเขาเข้าใจว่าเธอคิด
อย่างไรกับเรื่องราวระหว่างเขากับเธอ มินเริ่ม
เปิดใจ รับรู้เรื่องราวของเขามากขึ้น เพื่ออะไร
นะ ...เพื่อจะเรียนรู้เขามากขึ้นละมัง?

จากการแค่พูดคุยกันทางโทรศัพท์ เธอ
รับปากที่จะไปดูหนังด้วยกันในอาทิตย์ที่สาม
ความรู้สึกคุ้นเคยทำให้เธอตัดสินใจแบบนั้น ที่
สำคัญไปกว่านั้นคือเธออยากเจอเขา อยาก
รู้จักเขาให้มากขึ้นไปอีก

ไอ้ย ทำไมช่างหล่อแบบนี้... เด็กอะไร
นี่...

มีนได้แต่ตีโพยตีพายอยู่ในใจ ซึ่งเป็น
วันที่เธอกับเขานัดดูหนังด้วยกันครั้งแรก
หลังจากที่ผ่านมามีแต่การพูดคุยกันทาง
โทรศัพท์

...แป๊แป๊ๆ แป๊แล้ว ยิ่งดูก็ยิ่ง
ถูกใจ... เธอจะห้ามใจได้หรือนี้ วันนี้เขาใส่
กางเกงยีนส์สีน้ำเงินเข้มหลวมๆแบบเด็กวัยรุ่น
ทั่วไป แต่ด้วยความที่สูงจึงสะดุดตาเป็นพิเศษ
เสื้อยืดสีขาวทำให้หน้าคมๆของเขาดูสดใส
มากๆแล้วพอเขายิ้ม อืม...คุณก็จะตกหลุมรัก
เขาทันที

+++++

“ห้ามจับมือ”

“ห้ามเข้าใกล้เกิน 1 ฟุต”

ไม่ได้เลย ไม่ได้ เธอต้องเด็ดขาดไว้ก่อน ห้ามใจอ่อน นี่เป็นการคบการเล่นๆ(ที่คิดไปฝ่ายเดียว)จะมามัวทำตัวอ่อน ใจอ่อนนยามเห็นรอยยิ้มนี้ไม่ได้

“โธ้ย มีนใจร้ายมาก ก ก ก”

ตุลาโอดครวญ และแสดงสีหน้า

ปวดใจได้นำสงสารและนำหมันไ้ม้มาก

ซึ่งตอนนี้เขานั่งอยู่ห่างจากเธอประมาณ 1 ฟุตเป๊ะ มันเป็นโซฟายาวตั้งไว้สำหรับให้นั่งรอก่อนจะถึงเวลาเข้าดูหนัง พุดแบบนี้ดูตืดตืดองไปหน่อยสำหรับการมาดูหนังด้วยกัน เพราะพอเข้าไปดูหนัง ด้วยเก้าอี้ที่ติดกัน และการพุดคุยที่ต้องกระซิบกระซาบนั้น ...1 ฟุต? หรือว่าจะซื้อตัวที่นั่งห่างกันดิเนะ

“อย่าทำอย่างนั้นเลยครีบ” ตุลา มองหน้าเธอด้วยหน้าตาตื่นตระหนก มีนแอบยิ้มในใจ

“มีนมาจากยุคไหนกันแน่เนี่ย? ...การเป็นแฟน จับมือถือแขน กระซิบกระซาบกัน มันก็ปกตินี่ครับ...บางคุณะเขาจูบกันในโรงหนังก็มี...แถม...”

“เราเป็นแฟนกันแล้วหรือ ? มีนยังไม่ได้ตกลงด้วยนะ โต้นะ อย่าเพิ่งคิดไกลสิคะ”

ฟังดูเล่นตัวมากๆ แล้วก็ฝันๆยังงี้ไม่รู้
นะ

“มีน...”

เสียงของตุลาเอ่ยชื่อเธอออกมาได้
แค่นั้น มีนรู้สึกว่เธอเองเงิ่งเง่าเหลือเกิน รู้แท้ๆ
ว่เป้าหมายของตุลานั้นตรงตั้งมาเพื่อจีบเธอ
แน่ชัด ก่อนหน้านี้ก็พูดคุยโทรศัพท์ทุกวัน ไม่มี
วันไหนที่เธอไม่โทรมา นับจากรู้จักกันวันแรก
แล้วก็ไม่มีวันไหนที่เธอไม่คุยด้วย

แล้วการที่เธอตกปากรับคำมาดูหนึ่งกับ
เขา ใครๆก็รู้ทั้งนั้นแหละ ว่เธอมีใจละ ไม่งั้น
จะคุยทำไม มาดูหนึ่งทำไม...

“เอ๊ะ!!?”

มินอุทานออกมาเบา เมื่อมือของตุลา
ฉวยมือเธอไปจับไว้ และตัวเขาก็ขยับเข้าจน
เนื้อตัวชิดกัน มินพยายามแกะมือตัวเองออก
จะขยับตัวหนีก็ไม่ได้เพราะนี่ก็ชิตริมจนแทบจะ
ตกโซฟาอยู่แล้ว

“จู้ๆ...เดี๋ยวคนมองนะมิน ผมขอเวลา
5 นาที ขออยู่แบบนี้ก่อน”

“คนนิสัยเสีย”

มินพูดออกมาเบาๆ เพราะคน
เริ่มหันมามองแล้วจากการนั่งแนบชิดกันแบบ
ถ่ายเทน้ำหนักไปอีกด้านของโซฟาจนผิด
สังเกต จึงปล่อยให้เขาเกาะกุมมือเธอไว้แบบ
นั้น หัวใจที่เต้นรัวเร็วเมื่อครู่ค่อยๆสงบขึ้นแต่ก็
ยังไม่ปกติเสียทีเดียว ความมอบอ้วนวังซำๆขึ้นมา
ที่ผิวแก้ม ใบหน้าร้อนผ่าวเมื่อเขาหันมามอง
เธอหนึ่ง และมือของเธอก็ถูกตุลาเกาะกุมไว้
ตลอดการดูหนัง

หนังที่ดูในวันนั้นเธอไม่ประทับใจเอา
เสียเลยไม่ใช่ว่าไม่สนุกหรือไม่ดี เพราะสมาธิ
ของเธอไม่ได้จดจ่ออยู่กับการดูหนัง แล้วข้อ

ห้ามที่เธอบอกเขาไว้ล่ะหรือ?...จะได้ผล
ตรงไหน...

+++++

5.

หลังจากนั้น ทุกๆวันผ่านไป ตุลา ก็ยังคงโทรศัพท์มาหา ความคิดที่ว่าจะคบกับเขาเล่นๆเริ่มเลือนๆไป การพบปะกันก็เริ่มมีบ่อยขึ้น โดยมีใช้เวลานัดเจอตุลาหลังจากการไปสมัครงาน คนที่บ้านยังไม่รู้ และมีนก็ยังไม่คิดจะบอก

“นี่ปล่อยนะ...”

มีนพยายามสะบัดมือ จะบอกให้ว่าจริงๆเธอก็แค่ปิดป้องไปอย่างนั้นเอง เมื่อสบสายตาแววอนของโต เธอก็ได้แต่เลยตามเลย

การจับมือถือแขน โอบกอด กลายเป็นเรื่องปกติไปแล้ว และนับวันมีนเองก็ต้องการใกล้ชิดกับเขา...เป็นความคิดที่... เอ่ออันตราย

ไม่ใช่เล่นเนอะ...การดูหนังไม่ได้แค่จับมือแล้ว
บางครั้งเขาก็ขอหอมแก้ม จากการหอมแก้ม
มาหยุดที่ปาก ดีที่เป็นโรงหนังที่เป็นที่นั่งคู่แถว
หลังสุด...อายุก็อายุหกรอกนะ แต่อารมณ์ตอน
นั้นมันเคล็ดไปแล้ว ทั้งอยากลองและอยากรู้

“มีนครับ”

เสียงกระซิบคลอเคลียตรงหู ทำให้มีน
ตัวร้อนผ่าว มีนง

“ที่บ้านไม่มีใครอยู่เลย ไปที่บ้านผมนะ”

“...”

เธอพยักหน้า

“ไปเดี๋ยวนี้เลยนะครับ..”

เธอพยักหน้าอีก ปล่อยให้เขาจับมือเธอ
เดินออกจากโรงหนังไปทุกๆที่หนังยังไม่จบ

+++++

ขณะที่กำลัง จะขึ้นแท็กซี่
โทรศัพท์มือถือที่เธอเปิดระบบสั่นไว้ในกระเป๋า
กระโปรงตั้งแต่ช่วงก่อนเข้าโรงหนังก็สั่นขึ้นมา
จนเธอสะดุ้งเฮือก ตูลาหันกลับมามอง
“โทรศัพท์นี่ะ...”

มินหน้าชา ละอายแก่ใจในการ
กระทำของตัวเอง เธอรีบรับโทรศัพท์มือถือไม้สั้น
ตุลาปล่อยมือเธอที่เขากุมไว้ เพื่อที่เธอ
จะหยิบโทรศัพท์ได้ถนัด หน้าจอบอกว่าเป็น
โทรศัพท์จากเครื่องของแม่

“แม่คะ”

“มิน... อยู่ไหนนะ รีบกลับบ้านหน่อย
ได้มั้ยจ๊ะ ...วันนี้พ่อขอประชุมครอบครัวนะจะ
ซัก 6 โมงพ่อน่าจะกลับจากทำงานล่ะ”

“...มีเรื่องอะไรคะแม่ ตอนนี มินกำลัง
... จะกลับพอดีเลยคะ”

มินพูดใส่โทรศัพท์เสียงดัง หวังให้ตุลาได้
ยินด้วย

“ก็คงเรื่องสำคัญนะจ๊ะ มินรีบกลับแล้ว
กันนะ”

เสียงของแม่ดูวิตกกังวลอย่างไรไม่รู้
“คะ แม่...มีนจะรีบกลับคะ...คะ แค่นี้
คะ”

เธอรีบรับคำ หันกลับมามองเด็กหนุ่ม
ข้างๆตัว

“คะ...คือ...โต...มีนต้องกลับบ้านแล้วละ
เรื่องไปบ้านโตนะ...คงจะไม่ได้ไปแล้ววันนี้...”

แม้เสียงจะตะกุกตะกัก แต่มีนก็ตัดสินใจ
ที่จะกลับบ้านแล้ว

“ไปบ้านผมก่อนไม่ได้เหรอ แล้วค่อย
กลับบ้านมีน เดี่ยวผมไปส่งก็ได้...นะครับ”

โตออดอ้อนเสียงอ่อนทุ่ม ใบหน้า
สวยใสของสาวคนรักที่เขาหลงใหลตั้งแต่แรก
เจอนั้น ดูเด็ดเดี่ยว เขารับรู้ตั้งแต่ได้ยินเสียง
โทรศัพท์ดังครั้งแรกแล้ว ว่าเรื่องที่เขาอยากให้
เกิดขึ้นคงเป็นไปได้แน่ๆ

แต่เขาก็ยังต้องการร้องขอ ดูจริงๆแล้ว
เขาเองไม่ได้เรียกร้องอยากครอบครองทั้งตัวและ
หัวใจของเธอ แต่ไม่รู้ทำไมที่เขารู้สึกหงุดหงิด
ดื้อดึง และเอาแต่ใจตัวเองขึ้นมา

“...ไม่...ไม่ได้ค่ะ...พอมิน...”

มินตะกุกตะกัก เมื่อเห็นหน้าตา
อ่อนหวานของเขา...อารมณ์เตลิดเมื่อครู่ยัง
หลงเหลืออยู่ แต่ความสำคัญของการประชุม
ครอบครัวไม่ใช่เรื่องที่จะปฏิเสธ พ่อไม่เคย
จุกจิกหยุ่มหยุ่ม เรื่องที่แม่บอกว่าพ่อก็มีเรื่อง
สำคัญ ก็สำคัญจริงๆทุกครั้ง

“อย่าเพิ่งกลับบ้านเลยนะครับมิน”

โต้จับมือเธอไว้แล้วบีบเบาๆ มินสะดุ้ง
เข้อกความรู้สึกทรงหงุดหงิดพลุ่งพล่าน
เมื่อรู้สึกดังนั้นแล้ว มินก็สะบัดมือ
ตัวเองออกจากการเกาะกุมของโต้

“โต้ มิน...มิน ต้องกลับค่ะ ที่บ้านนัด 6
โมงเย็น มินต้องไปแล้ว นี่ก็ 3 โมงครึ่ง...”

มินเริ่มโกรธ มากขึ้น เธอกำลังโกรธ
อะไรกันนะ?...โต้มองเธออย่างตัดพ้อ

“มินจำ...มิน นะครับ ไปบ้านผมก่อน
...”

เสียงอ่อนหวานของโต้ ทำให้เธอ
อารมณ์เย็นลง เย็นลงมากด้วย

จนเธอแทบใจอ่อนอีกครั้งและยอมตกลงไปบ้านเขาเสียเดี๋ยวนั้น ด้วยน้ำเสียงทุ้มนุ่มที่เขาใช้เรียกชื่อเธอ...แต่ว่าเรื่องที่เธอควรต้องทำคือ กลับบ้าน ไปประชุมครอบครัว ซึ่งเธอรับปากแม่ไว้แล้ว ส่วนเรื่องที่ต้องไปบ้านเขานั้น ไปทำไมนะ?...เอ่อ เพราะจูบที่เตลิดเปิดเปิงเมื่อกี้หรือเปล่านะ

....หนังก็ดูไม่จบ มีนตัวสั้น ใจ

ไหววูบ เริ่มรู้สึกแล้วว่าเขารักเธอมากเกินไป ส่วนเธอต้องยับยั้งชั่งใจมากกว่านี้ ไม่รู้ว่าทำไมคิดแบบนั้น รู้แต่ว่าตัวร้ายของเธอและเขายังไม่เหมาะที่จะพัฒนาความสัมพันธ์ให้เกินเลยมากกว่านี้ และที่สำคัญเธอเองไม่ใช่เธอ ที่บอกตัวเองไว้ว่า นี่จะเป็นการคบเล่นๆ...

มีนเรียกแท็กซี่ ก้าวขึ้นรถ และปิดประตูอย่างรวดเร็ว เธอนั่งแท็กซี่ไปได้ซัก 5 นาที โทรศัพท์มือถือก็สั่นขึ้นมาอีก มีนล้วงออกมาจากระเป๋ากระโปรง มองชื่อที่ขึ้นหน้าจอด้วย

ความสับสนและอ่อนแรง เธอนึกกลัวตัวเอง
ขึ้นมา กลัวความรู้สึกของตัวเอง

+++++

เป็นวันนั้นที่พ่อเรียกประชุม
ครอบครัว(ซึ่งมีกัน 4 คน) เป็นเรื่องที่
ครอบครัวพบกับการเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง พ่อ
บอกว่าบ้านเราต้องย้ายไปอยู่จังหวัด
กาญจนบุรี(บ้านคุณปู่) เพราะบริษัทที่พ่อ
ทำงานอยู่ต้องปิดตัว

และด้วยวัยขนาดพ่อ พ่อไม่อยากรหา
งานทำในกรุงเทพแล้ว พ่อจะบอกขายบ้าน
หลังนี้ เอาเงินที่ได้ไปหากิจการเล็กๆทำซึ่งแม่ก็
เห็นด้วย ส่วนเรื่องของน้องสาวที่เรียนพิเศษ
ภาษาจีนก็ให้หยุดไว้ และต้องย้ายไปหาที่เรียน
ใหม่ในตัวจังหวัด

“มีนเอง ก็ดีแล้วที่ยังหางานทำไม่ได้ เพราะไม่งั้นก็จะตัดสินใจลำบากขึ้น ว่าจะเอา ยังไงดี... ช่วงนี้ก็ช่วยๆ กันเก็บข้าวของนะ เพราะพ่อจะเริ่มขนย้ายเลย บ้านเราก็ของ เยอะ อย่างว่านะ อยู่กันมานานตั้งเกือบ 20 ปี...”

พ่อถอนใจออกมาเฮือกใหญ่

“...มีนช่วยพ่อสำรวจข้าวของหน่อยนะ ลูก อันไหนควรใช้ อันไหนควรบริจาค หรือจะทิ้งก็ช่วยๆ แม่เค้าดู...”

น้ำเสียงราบเรียบนั้น ทำให้มีนสงสาร พ่อจับใจ พ่อคงพยายามทำใจไว้แล้ว

“คะพ่อ...ไม่ต้องห่วงคะ...มีนเต็มที...”

มีนรับคำด้วยน้ำเสียงแข็งขัน พ่อยิ้ม น้อยๆ โอบศรีษะเธอไว้

“เก่งมาก ลูกสาวพ่อ”

“ลูกสาวพ่อซะอย่างนี้คะ”

มีนน้ำตาคลอ พร้อมรอยยิ้ม เธอตั้งใจที่ พ่อยิ้มได้เสียที เธอไม่ยอมให้พ่อทำหน้าที่ เสร้าๆ อย่างนั้น

วันนั้นทั้งวันจนค่ำเธอกับแม่ช่วยกัน
สำรวจสิ่งของที่ทิ้งและจัดหมวดหมู่สิ่งของ
ต่างๆบางส่วนลงกล่อง...

...น้ำตาที่คลออยู่ไหลอาบแก้ม เมื่อเธอ
กลับมาล้มตัวลงนอนบนที่นอนในห้องส่วนตัว
มันปะปนกัน เรื่องที่เธอสงสัยสารฟอส ฟิดหวังกับ
ตัวเองและการต้องจากกันของเธอกับบ้านที่
เธออยู่มานาน

+++++ aura books +++++

วันนี้เป็นวันเสาร์วันหยุดของเธอ
มีนั่งอยู่บนโซฟาตัวโปรดมองออกไปนอก
หน้าต่าง(มีแต่ตึกเป็นทิวทัศน์)ใช้เวลาปล่อยให้
ความคิดของเธอล่องลอยย้อนกลับไปหาความ
ทรงจำเก่าๆ... 3 วันผ่านมาแล้ว นับจากที่เธอ

และตุลาเจอกันอีกหน มีหลายอย่างที่ มินไม่
ค่อยเข้าใจนัก และไม่กล้าที่จะทำความเข้าใจ

และสมองของเธอขาวโพลนไปหมด
เธอนั่งนิ่งอยู่แบบนั้นมาหลายชั่วโมงแล้ว ก่อน
หน้านี้ ในวันหยุดหากเธอไม่ไปหาพ่อกับแม่ที่
กาญจนบุรี เธอจะเข้าออฟฟิศเพื่อทำงาน
หรือไม่ก็อ่านหนังสือหรือดูหนังอยู่กับบ้าน

แต่วันนี้ มินอยากอยู่เฉยๆแบบนี้
อาการที่เธอเป็นอยู่จะให้พูดง่าย ๆ คือเธอกำลัง
ซีอก ทำอะไรไม่ถูก...คิดอะไรไม่ออก ไม่รู้ว่าจะ
จับต้นชนปลายอย่างไร ที่สามารถทำได้ก็แค่
ย้อนความคิดกลับไปสู่ออดีต ความจริงเธอ
อยากทำแบบนี้ตั้งแต่วันที่เจอกับตุลาแล้ว แต่
เธอต้องทำงานนี่นะ

...เสียงทุบประตู ที่ดังผิดปกติทำให้มิน
สะดุ้งเฮือก นี่มันประตูห้องเธอหรือเปล่า??
มินเดินไปเปิดประตู คนตรงหน้าทำให้มินต้อง
กระพริบตาอีกหลายครั้ง ใจเต้นระรัวพองโต
ขึ้น แล้วก็แพลงไปในทันที

“ผมเคาะตั้งนาน...ไม่ได้ยินรึไง?...”

“.....”

“มีน...”

“อ้อ โต้ ...มาได้ยังไง เค้าให้ขึ้นมาเทรอปกติคนนอกเค้าต้องโทรศัพท์มาถามมีนก่อนนี่นา?...”

มีนถามขึ้น หลังจากยืนมองตุลาด้วยความงุนงง

“โทรมาแล้ว มือถือมีนผมก็โทรแล้ว แต่มีนไม่รับ...” น้ำเสียงมีนตึง และสีหน้าเจ็บปวดของตุลา ...ทำไมนะ? มีนถามตัวเอง เขามาทำไม? แล้วทำไมเขาทำหน้าที่แบบนั้น? มีนเดินอ่อนแรงกลับเข้าห้อง มองหาอะไรบางอย่าง... ตุลายังคงยืนมองอยู่ที่ประตู

“...จะทำอะไรนะมีน? ...”

“เอ่อ...มีน จะ...เอ่อ เอ...”

มีนหันมามองเขา และพยายามนึกว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่? เธอนึกไม่ออกเสียแล้ว มีนยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น สบตาโซนแสงของตุลาอย่างงงงัน

ตุลาปิดประตู เดินตรงเข้ามาหาเธอ สายตายังคงจับจ้องอยู่ที่เธอไม่ลดละ มินก้มลงมองปลายเท้าตัวเอง เห็นขากางเกงยีนส์ และร่องเท้าผ้าใบสีดำห่างจากเธอไม่เกิน 2 ฟุต เธอถอยหลังออกมา 2 ก้าว ยังคงอยู่ในท่าเดิม(คือมองเท้าตัวเอง)

“ฉันนี่ก็ออกแล้ว...กำลังหา เอ่อ โทรศัพท่นะ...ที่...ได้บอกว่าคุณโทรมาแล้วมีไม่รับ ก็เลยนึกขึ้นได้ว่ามีนางโทรศัพท่นี่ไว้ไหนไม่รู้...”

“มีนเป็นอะไรหรือเปล่า? ไม่สบายใช่ไหม? ทำไมไม่ไปทำงาน...ดูอาการแปลกๆนะ”

“ไม่เป็นไร สบายดี” มินรีบสั่นหัว

“ก็ วันนี้วันเสาร์ มีน เอ่อ ฉันหยุด...”

“อ้อ” ตุลาพยักหน้ารับ

“นั่นสินะ เป็นวันหยุดนี่เอง”

แล้วทุกอย่างก็เงียบลง ไม่มีใครพูดอะไรอีก ได้ยินเพียงเสียงเข็มนาฬิกาเดิน เวลาเดินผ่านไปเท่าไรไม่รู้ อาจจะ 10 นาที หรือ 20 นาที

“ผมขอนั่งได้มั๊ย...”

เขาหันไปทางโซฟา มินพยักหน้า

“มิน จะไม่ถามอะไรเลยเหรอครับ?”

ตุลาเปิดฉากถามขึ้นก่อน ...นี่มันเกม
จ้องตาอะไรกันนะ?...มินนึกในใจ เธอหันหน้า
ไปทางไหน พอหันกลับมาก็มียายตาของเขา
จับจ้องทุกครั้ง มันทำให้เธอใจพองๆแฟบๆ
สั้นๆจนทำตัวไม่ถูก

เธอจะควบคุมตัวเองอย่างนี้ไม่ได้นะ มิน

...

เธอร้องบอกตัวเองในใจ

“ฉัน...จะไปเอาน้ำมาให้...รอเดี๋ยว”

มินวางน้ำเย็นลงบนโต๊ะกระจกใส แล้ว
ยืนเงอะงะ โซฟาที่มีเป็นโซฟาหนังตัวยาวสี
แดง หากจะนั่งจริงๆก็คงได้ประมาณ 3 คน
มันน่าจะมีเก้าอี้อีกซักตัวในเวลาแบบนี้

แล้วอาการประหม่านี้จะแสดงออกมาให้
เขารับรู้ได้หรือเปล่า?

“ผมขอโทษ...ที่เสียมารยาท”

ตุลา ยิ้มแก้มเขิน

“จู่ๆก็ขึ้นมาถึงห้อง...ผมมารอมีนตั้งแต่ 6 โมง เห็นไม่ลงไปซักที ผมนึกว่ามีนต้องไปทำงานนะ โทรเข้ามือถือก็ไม่รับ พนักงานข้างล่างต่อสายขึ้นมา มีนก็ไม่รับ ...”

“...ผมเป็นห่วงมากไปหน่อย ไม่ทันนึกว่าเป็นวันหยุด สงสัยผมจะหน้าตาดีมั้ง ข้างล่างเค้าให้ขึ้นมาหาเองแบบนี้”

เขายิ้มกับประโยคสุดท้าย

“มีนยังนอนอยู่... ซี้ซาจ้ง เสียงโทรศัพท์ก็ไม่ได้ยิน”

เขาพูดต่อด้วยเสียงทุ้มนุ่มนวล มีนมีนง ...อย่าทำเสียงแบบนั้น เธอกำลังจะยินไม่อยู่

+++++

6.

“มินจะยีนอีกนานมัย... มานั่ง
นี่สิ ไม่ต้องกลัวผมทรอก ผมไม่ทำอะไรมีน
ทรอกนะ มาสิครับ ...รับรองได้”

“มาเถอะน่า”

เขาตบมือลงที่นั่งข้างๆตัว มินเดินอ้อม
หลังโซฟาไปนั่งชิดอีกด้าน รู้สึกเหมือนตัวเอง
กำลังทำตัวลึบแบน ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม
ต้องทำอย่างนั้น ตุลาขยับหันมาทางเธอเต็ม
ตัว มินใจเต้นรัวขึ้น ใบหน้าของตุลาที่ยื่นเข้า
มาเกือบชิด

“ผมมีเรื่องอยากคุยด้วย... นิดหน่อย”

ตอนท้าย น้ำเสียงเริ่มเบาลง มินเริ่ม
ร้อนวูบวาบไปทั่วตัว

“อย่า...”

“อย่าทำแบบนั้นนะ!”

มินแหวกออกไป

“ยังไม่ได้ทำอะไรครับ...แล้วรู้ได้ยังไงว่า
ผมจะทำอะไร?...”

น้ำเสียงขำเข้แบบนี่ ไม่น่าจะเป็นผลดี
ต่อเธอนัก อยากจะลุกหนีอีกฝ่ายไปเสีย แต่ก็
ขยับตัวไม่ได้

มินพยายามไม่หันไปมองอีกฝ่าย

“รู้ก็แล้วกัน”

“หันหน้ามานี่สิครับ”

“ไม่...ทำไมต้องหันด้วย มีอะไรอยากพูด
ก็พูดมาสิคะ มินฟังอยู่”

“ไม่หันมาก็ไม่พูดครับ ผมจะรอแล้วกัน”

เขาเงยไปหลายอึดใจ

“คนเราเวลาคุยกันก็ต้องมองหน้ากันสิ
ครับ ถึงจะถูก”

ที่เขาบอกว่าไม่ทำอะไร เห็นจะไม่จริง
เสียแล้ว...ด้วยนิสัยช่างรุกรใจร้อน เวลาผ่านไป
ขนาดนี้ก็ใช้แต่คงไม่เปลี่ยนนิสัยในส่วนนี้ไปซัก

เท่าไร และถึงแม้เขาจะทำอะไรจริงๆ...เธอก็ไม่เคยเกลียดหรือว่าห้าม ในเมื่อเธอยังไม่มีเรื่องแรงห้ามตัวเอง เธอจะห้ามเขาได้อย่างไร

เขามองเธอทั่วใบหน้า แต่มองที่ริมฝีปากนานกว่าและบ่อยกว่าส่วนอื่นๆ ปากเราเริ่มสัมผัสกัน ลิ้นของเขาตวัดเข้ามาในปากเธอ ทั้งเนื้อทั้งตัวของมินระทดระทวยอยู่ในอ้อมกอดเขา เธอปล่อยให้เขาจูบและกอดแนบแน่น ไม่คิดจะต่อต้าน

“ไหนว่าจะ...ไม่ ไม่ทำอะไรมีน...”

ถามไปงั้นแหละ รู้ว่าเขาต้องการเรื่องแก้ตัวจนได้

“ไม่ได้บอกนี่ครับ...ว่าจะไม่จูบ...”

นิกแล้วเซียว

เขาพูดเสียงอู้อี้อยู่ตรงปาก จากนั้นก็จูบเธอ...อีกแล้ว

“อืม อือ...”

เสียงแผ่วเบาตั้งจากลำคอของตุลา เธอจับใจความไม่ถนัดนัก จนกระทั่งเขาถอนริม

ผีปากออก แต่ก็ยังพูดและคลอเคลียอยู่กับริม
ผีปากของเธอ

“มีน...มีนทำกับผมได้ยังไงนะ...มีนใจ
ร้ายมาก”

ดวงตาของเขามีแววเจ็บช้ำ แต่ก็จูบเธอ
อีก

“ตอนแรก ที่รู้จากน้องสาวมีน...ว่า
มีนอยู่ไหน ผมกะว่าจะแค้นมาดู ดูว่ามีนอยู่ยังไง
คงมีแฟนแล้วแน่ๆ...มีนน่ารักจะตาย ต้องเสร็จ
ไอ้หนุ่มที่หนีไปแล้วละ คิดไปไกลขนาดว่ามีน
อาจจะมีลูกมีเต้าแต่งงานไปแล้วโน่นเลย...แต่ก็
ยังอยากเห็นอยากเจอ วางแผนด้วยว่า จะมา
ทำให้มีนชอบผมอีก พอมีนชอบผมก็จะทิ้งมีน
ให้มีนรู้ชะบั้งว่าคนโดนทิ้งนี่เป็นยังไง”

เขาพูดพร้อมประคองวงหน้าเธอไว้ ไล่
นิ้วมือแผ่วเบาไปตามรูปปากของเธอ นิ้วอ่อน
ร้อนของเขาไล่เรื่อยมาที่ลำคอ เขยคางเธอขึ้น
มองเต็มตา มีนน้ำตาคลอ

“มีน...ไม่มีใคร...”

“ผมรู้ ผมถามพนักงานต้อนรับของ คอนโดเกี่ยวกับมินไว้เยอะแล้ว เขาบอกว่า ห้องมิน เป็นห้องสาวโสด ก่อนจะไปรอมินที่ บริษัท...แล้วพอเจอมิน ความรู้สึกแค่นั้นอะไร ต่างๆก็หายวับไปหมด มินยังน่ารัก...น่ารักกว่า เก่าอีก”

“แล้วเรื่องแผนที่จะทำให้มินชอบโต... แล้วทิ้งมินที่หลังละคะ...ยังคิดอยู่หรือเปล่า?”

มินรีบถามเร็ว แสดงความกังวลใจ ออกมาชัดเจน

“ฮะ ฮะ ไม่หรอก ไม่คิดแล้ว มีแต่คิดว่า ยอมโดนมินทิ้งอีกก็ยังไม่ไหว ขอแค่ได้คุย ได้เจอ มินอีก...”

“วันที่เจอโตหน้าตึก มินงงมาก ไม่รู้จะคิดอะไรแล้ว มินไปเลย ทิ้งๆที่มินเป็นคนหายไป ทิ้งโต...ไม่ติดต่อก็เลย เจอโตก็ โผล่มา ดีใจก็ดีใจ แต่ก็ไม่กล้าคิดอะไรมากกว่า นั้น...”

“...มินก็คิดเหมือนกันว่าป่านนี้โตคงมี แผนไปก็คนแล้วไม่รู้ ทิ้งหน้าตาดี สูงหุ่นดีด้วย

...เวลานี้ มินยังคิดเลยว่า โต้อาจจะมีแฟนแล้ว แต่มินก็จะยอม ยอมเป็นกิ๊กก็ได้ มินจะไม่หนีไปไหนอีกแล้ว ไม่กลัว...”

“มินกลัวผม...”

เขาเลิกคิ้ว เบิกตากว้างมองเธอ

“กลัวผม...จริงเหรอ...”

ตุลาถามย้ำอย่างไม่แน่ใจ

“ใช่...โต้รักตลอด มินสารภาพเลยว่่าตั้งตัวไม่ทันตั้งแต่วันแรกแล้ว...โต้ก็ค้งรู้ว่ามินชอบโต้มาก แต่ก็กลัวด้วย...มินกะว่าจะลองเป็นแฟนเล่นๆไปก่อน แต่นับวันความสัมพันธ์ของเราค้ไปไกลเรื่อยๆ...”

“...จนวันนั้น...เอ้อ...”

มินตะกุกตะกักขึ้นมา พุดได้ไม่เต็มเสียงเสียแล้ว

“...วันไหนครับ”

ตุลาส่งสายตาทหวานเชื่อม ใช้น้ำเสียงอ่อนนุ่มขึ้นไปอีก มินรู้สึกราวกับเนื้อตัวที่ถูกตุลากอดไว้กำลังอ่อนยวบ

“ก็...ก็...วันที่โต้ชวนไปบ้าน...”

“...มีนกลัวมาก กลัวความผูกพัน
กลัวโต...ทั้งๆที่ก็ชอบโตด้วย แปลกนะที่มีน
รู้สึกอย่างนั้น ทั้ง...อยากเข้าใกล้ แล้วก็อยาก
วิ่งหนี”

มีนเอ๋ยถึงวันนั้น แก้มแดงก่ำ
ใบหน้าร้อนวูบวาบ เมื่อความรู้สึกหวั่นไหวที่
เกิดขึ้นในตอนนั้นเริ่มเล่นเข้ามาเป็นริ้วๆ

“อายจนหน้าแดงเลย...น่ารักจังเลยมีน
จ้า...”

“มีนอาจจะเห็นว่าผมยังเด็ก มาหลอก
มีนเล่นก็ได้...ผมไม่น่ากลัวเลยมีน...”

“มีนต่างหาก ที่ตั้งใจร้ายแล้วก็โหด
มากๆ”

ตุลาจ้องตาเธอ เปิดตากว้างขึ้น

“มองตาผมสิมีน...แล้วคิดดูดีๆ จะรู้ว่า
ผมชอบมีนมาก ชอบ... รัก...มากๆ...ตอนนี้ก็
เหมือนกัน รู้ไว้ด้วยนะครับ”

ตุลากอดเธอแน่นเข้าไปอีก

“ทำไมนะ มีนไม่เข้าใจ ผู้หญิงมี
เยอะแยะ ยิ่งมองโต มีนก็ยังไม่เข้าใจ...ทำไม
เป็นมีน...”

“...ไม่รู้เหมือนกัน ผมก็ไม่เข้าใจมีน
ทั้งๆที่ชอบผมแต่ก็ยังหนียังดื้อขัดขืน ส่วนผมรู้
แต่ว่า ...นี่แหละ คนนี้แหละ เจออีกครั้งก็คนนี้
มีนก็เหมือนกันยอมรับซะเถอะ ว่าผู้ชายของ
มีนยังไงก็ต้องเป็นผม รักผมได้แล้วครับ”

มีนพยักหน้ารับอย่างรวดเร็ว

และบอกกับตัวเองว่าเธอจะไม่กลัว ไม่หนีอีก
แล้ว เธอควรจะยอมรับ อย่างที่ตุลาบอก
เวลาที่ผ่านมา ความรู้สึกที่ยังคงเดิมของเขา
และเธอ ทำให้เธออดคิดไม่ได้ว่า นี่อาจจะเป็น
การพิสูจน์ให้เธอเชื่อและยอมรับ ว่าวันที่ตุลา
เดินตรงดิ่งเข้ามาหาเธอและยื่นจ้องมองเธออยู่
คือจุดเริ่มต้นเพื่อจะเริ่มเรื่องราวของเรา

+++++

หลังจากนั้นตุลาเล่าให้เธอฟังว่า ตอนแรกเขาทั้งโกรธทั้งแค้นใจ พยายามติดต่อ เธอทุกวัน แต่เขามีแค่เบอร์มือถือ ส่วนอีเมลที่ เธอให้ไว้ตั้งแต่แรกเขาก็ไม่คิดจะใส่ใจ ต้องมา รื้อหองหากระดาษโน้ตที่เธอเคยให้ไว้ทีหลัง แต่ ก็หาไม่เจอ เพราะความใจร้อนของตัวเองที่คิดว่าไม่จำเป็น

...เขาแทบบ้าที่ทั้งต้องทำใจและต้อง เตรียมตัวสอบเอนทรานซ์

ส่วนเธอก็เล่าเรื่องที่เธอเอ้อ จนทำ โทรศัพท์หายในวันที่เธอร้อนรนวิ่งหนีขึ้นแท็กซี่ จากเขามาในวันสุดท้ายที่เจอกันเมื่อ 4 ปีก่อน แต่เธอจำเบอร์โทรศัพท์เขาได้ โทรศัพท์ไปหา เขาหลายครั้ง หลายหนอยู่ แต่ก็ไม่กล้าพูด

เมื่อนึกถึงตอนที่เธอโทรศัพท์ไปหาตุลา มีนได้แต่หัวเราะ ฮีฮี ในใจกับการกระทำของตัวเองในตอนนั้น บางครั้งก็ทำเป็นเสียงอ้าขี้ม แก่ๆโทรหาลูกหลาน แล้วตุลา ก็จะบอกว่า ขอ โทษครับ ไม่ใช่ผม โทรผิดแล้วครับ

อีกทีก็ทำเสียงสำเนียงประหลาดๆ ด้วย
ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดี ได้แต่คิดว่าตุลานั้นน่าจะ
แค่นั่งจืด คงลืมเธอหรือไม่ก็อาจจะมีแฟนใหม่
ไปเสียแล้ว

“ไม่น่าเชื่อ”

ตุลาจ้องตาเธอนิ่งนาน

“แฮะๆ”

มินยิ้มเขินๆ

...แล้วตุลาก็พยักหน้า แล้วบอกว่า
พอจะจำได้เหมือนกัน ว่ามีโทรศัพท์แนวๆนี้มา
ที่เครื่องเขา เขามองเธอแล้วส่ายหน้า

“มิน นี้นะ...”

เขาพูดแค่นั้นก็หยุด หันมามองเธอ
ส่ายหน้าน้อยๆ ทำเสียงจี้จี้

“เฮ้อ อ อ....”

จากนั้นก็ทำท่าถอนใจได้น่าหมั่นไส้...แต่
ก็ยัง...น่ารัก

“ทำไปได้ ใจร้ายมากๆ ใจร้ายกับตัวเอง
ก็มีนะคนเรา ทนคิดถึงผมอยู่ได้ยังไงไม่รู้ ...”

จบ.

นิยายรักอบอุ่น ละมุนละไม ที่จะทำหัวใจให้พองโต